Sfântul mucenic Longhin, sutaşul - cel de la Crucea Domnului

(s.v. 16 octombrie / s.n. 29 octombrie)

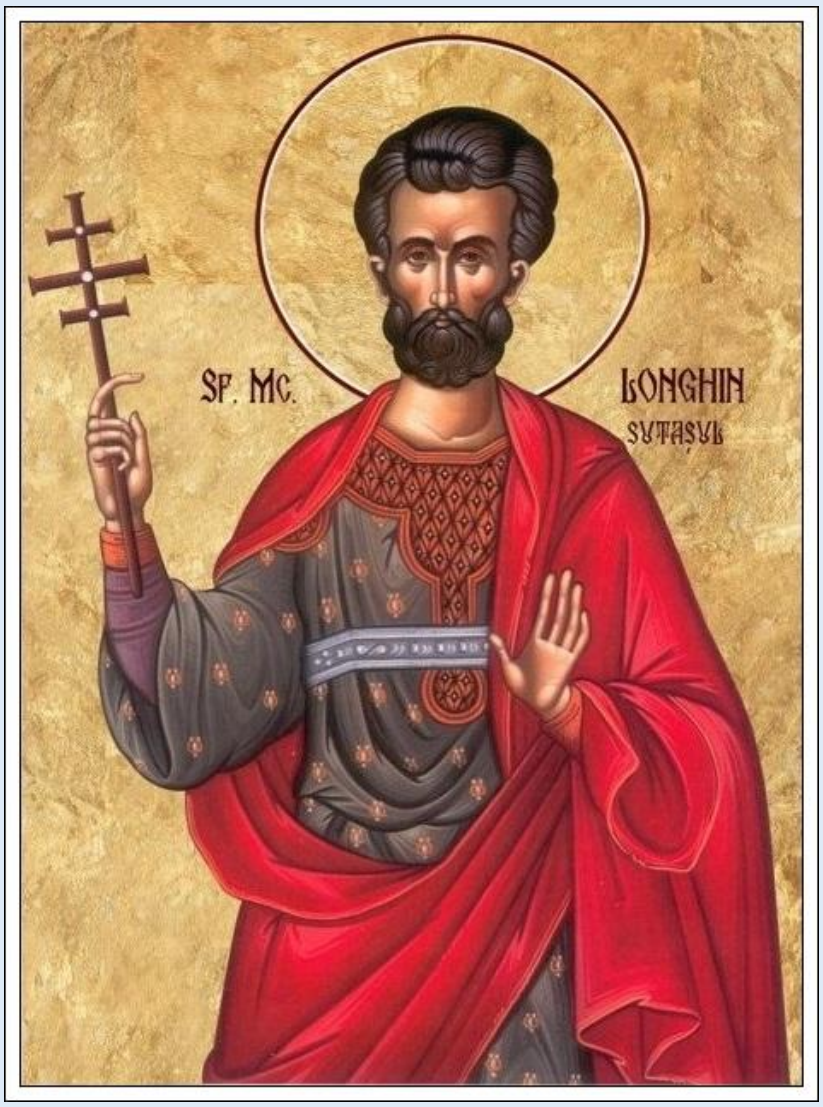

Materiale despre Sfântul mucenic Longhin, sutaşul:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20muc.%20Longhin,%20suta%C5%9Ful

https://archive.org/details/@steaemy?query=Longhin%2C+suta%C5%9Ful

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Longhin

****

Sutaşul acesta este fericitul Longhin, care împreună cu doi dintre soldaţii săi au venit la credinţa în Hristos, Fiul lui Dumnezeu. El a fost centurionul care a avut în

comandă şi paza Crucii la Răstignirea Domnului de pe Muntele Golgota şi pe aceea de la Sfântul Lui mormânt. Când bătrânii iudeilor au aflat de învierea lui Hristos, ei i-au mituit pe soldaţi ca să împrăştie zvonul mincinos cum că Hristos nu a înviat, ci că trupul Lui mort a fost furat de ucenicii Săi. Ei au încercat să îl cumpere astfel şi pe Longhin, însă Longhin nu s-a lăsat cumpărat.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 4
În această lună (octombrie), ziua a şaisprezecea - Sfântul mucenic Longhin sutaşul cel de lângă Crucea Domnului (Minei) 7
Canon de rugăciune către Sfântul mucenic Longhin, sutaşul 20
Canonul pentru răstignirea Domnului şi plângerea PreaSfintei Născătoare de Dumnezeu 29
Acatistul Sfântului mucenic Longhin, sutaşul (16 octombrie) 37
Imnografie 51
Viețile Sfinților - Viața şi pătimirea Sfântului mucenic Longhin sutaşul, cel de la Crucea Domnului 52
Sfântul Longhin, sutaşul - drumul spre sfințenie 59
Sinaxar - Pomenirea Sfântului mucenic Longhin, sutaşul 60
Sinaxar - Sfântul mucenic Longhin Sutaşul - 16 octombrie 64
Diac. George Aniculoaie - Sinaxar - Sfântul mucenic Longhin, sutaşul 66
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul mucenic Longhin, sutaşul 67
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul mucenic Longhin, sutaşul 68
Proloage - Pomenirea Sfântului mucenic Longhin, sutaşul 74
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului mucenic Longhin [sutaşul, cel de lângă Crucea Domnului] 78
Cântare de laudă la Sfântul mucenic Longhin, sutaşul 80
"Priviți-l pe Hristos răstignit: brațele Lui sunt deschise pentru a ne îmbrățişa, ca să încăpem în brațele Lui noi toți!" - mitropolitul Antim de Alexandroupolis despre Sfântul Longhin sutaşul şi iertarea păcatelor cu care îl rănim pe Hristos 84
Cuviosul Paisie Aghioritul - Ce fel de vitejie aveau Sfinții! 86
Părintele Iosif Trifa - Pe urmele Mântuitorului - Longhin, sutaşul 89
Carmen Ciripoiu - Sfântul mucenic Longhin sutaşul, iubitorul de nevoințe 90
Romanul „Longhin sutaşul" 93
Wikipedia - Longinus 98

Paraclisele din jurul Sfântului Mormânt - Paraclisul sutaşului Longhin.....100
Icoane.....103

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

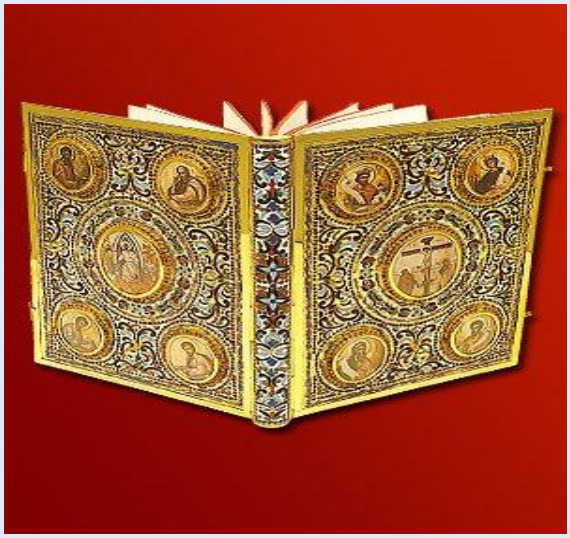

Ev. Matei 27, 33-54

33.Şi venind la locul numit Golgota, care înseamnă: Locul Căpăţânii,
34.I-au dat să bea vin amestecat cu fiere; şi, gustând, nu a voit să bea.
35.Iar după ce L-au răstignit, au împărţit hainele Lui, aruncând sorţi, ca să se împlinească ceea ce s-a zis de proorocul: "Împărţit-au hainele Mele între ei, iar pentru cămaşa Mea au aruncat sorţi".
36.Şi ostaşii, şezând, Îl păzeau acolo.
37.Şi deasupra capului au pus vina Lui scrisă: Acesta este Iisus, regele iudeilor.
38.Atunci au fost răstigniţi împreună cu El doi tâlhari, unul de-a dreapta şi altul de-a stânga.

39.Iar trecătorii Îl huleau, clătinându-şi capetele,
40.Şi zicând: Tu, Cel ce dărâmi templul şi în trei zile îl zideşti, mântuieşte-Te pe Tine Însuţi! Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, coboară-Te de pe cruce!
41.Asemenea şi arhiereii, bătându-şi joc de El, cu cărturarii şi cu bătrânii, ziceau:
42.Pe alţii i-a mântuit, iar pe Sine nu poate să Se mântuiască! Dacă este regele lui Israel, să Se coboare acum de pe cruce, şi vom crede în El.
43.S-a încrezut în Dumnezeu: Să-L scape acum, dacă-L vrea pe El! Căci a zis: Sunt Fiul lui Dumnezeu.
44.În acelaşi chip Îl ocărau şi tâlharii cei împreună-răstigniţi cu El.
45.Iar de la ceasul al şaselea, s-a făcut întuneric peste tot pământul, până la ceasul al nouălea.
46.Iar în ceasul al nouălea a strigat Iisus cu glas mare, zicând: Eli, Eli, lama sabahtani? adică: Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?
47.Iar unii dintre cei ce stăteau acolo, auzind ziceau: Pe Ilie îl strigă Acesta.
48.Şi unul dintre ei, alergând îndată şi luând un burete, şi umplându-l de oţet şi punându-l într-o trestie, Îi da să bea.
49.Iar ceilalţi ziceau: Lasă, să vedem dacă vine Ilie să-L mântuiască.
50.Iar Iisus, strigând iarăşi cu glas mare, Şi-a dat duhul.
51.Şi iată, catapeteasma templului s-a sfâşiat în două de sus până jos, şi pământul s-a cutremurat şi pietrele s-au despicat;
52.Mormintele s-au deschis şi multe trupuri ale sfinţilor adormiţi s-au sculat.
53.Şi ieşind din morminte, după învierea Lui, au intrat în cetatea sfântă şi s-au arătat multora.
54.Iar sutaşul şi cei ce împreună cu el păzeau pe Iisus, văzând cutremurul şi cele întâmplate, s-au înfricoşat foarte, zicând: Cu adevărat, Fiul lui Dumnezeu era Acesta!

Apostol

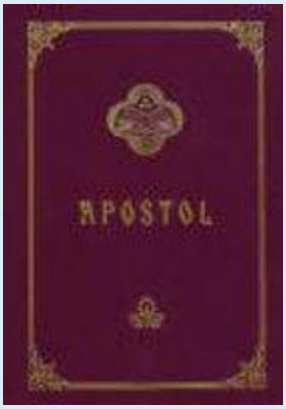

Epistola către Timotei a Sfântului apostol Pavel

Ap. II Timotei 2, 1-10

1.Tu, deci, fiul meu, întăreşte-te în harul care e în Hristos Iisus,
2.Şi cele ce ai auzit de la mine, cu mulţi martori de faţă, acestea le încredinţează la oameni credincioşi, care vor fi destoinici să înveţe şi pe alţii.
3.Suferă împreună cu mine, ca un bun ostaş al lui Hristos Iisus.
4.Nici un ostaş nu se încurcă cu treburile vieţii, ca să fie pe plac celui care strânge oaste.
5.Iar când se luptă cineva, la jocuri, nu ia cununa, dacă nu s-a luptat după regulile jocului.
6.Cuvine-se ca plugarul ce se osteneşte să mănânce el mai întâi din roade.
7.Înţelege cele ce-ţi grăiesc, căci Domnul îţi va da pricepere în toate.
8.Adu-ţi aminte de Iisus Hristos, Care a înviat din morţi, din neamul lui David, după Evanghelia mea,
9.Pentru Care sufăr până şi lanţuri ca un făcător de rele, dar cuvântul lui Dumnezeu nu se leagă.
10.De aceea toate le rabd, pentru cei aleşi, ca şi ei să aibă parte de mântuirea care este întru Hristos Iisus şi de slava veşnică.

În această lună (octombrie), ziua a şaisprezecea - Sfântul mucenic Longhin sutaşul cel de lângă Crucea Domnului (Minei)

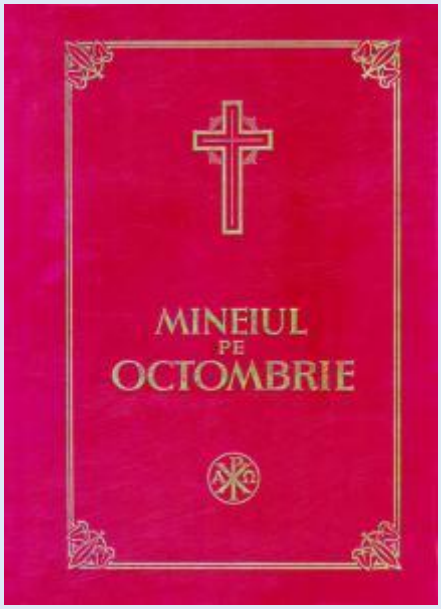

La Vecernie

La Doamne strigat-am... **Stihirile**, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Pe Cel ce S-a făcut Om şi a suferit Cruce, şi lumina soarelui o a întunecat, şi din coastă a izvorât mântuitoarea iertare, văzându-L cu tâlharul cel mulţumitor, mărite, L-ai mărturisit Dumnezeu şi Stăpân; care a răbdat pătimire de bunăvoie, pentru nemăsurată milostivirea Sa.

Văzând, mărite, Viţa cea roditoare răstignită pe lemn, şi izvorând vin de viaţă şi de iertare, ai supus buzele inimii, şi bând te-ai umplut de veselie, lepădând necredinţa cea amară; ca cel ce ai avut minte şi ca unul ce luminat ai ales ce este mai bun, decât ce este mai rău.

Omorând pe tiranul cu îndrăzneala cuvintelor tale, ai mers de a ta bunăvoie către junghiere, ne-îngrozindu-te prea lăudate Longhine, de moartea care pricinuieşte ţie viaţa cea nemuritoare, prin har. Pentru aceasta cu credinţă săvârşim pomenirea ta cea pururea cântată; rugându-ne, să fii mijlocitor pentru noi către Domnul.

Alte **Stihiri**, glasul al 8-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Mucenice Longhine prea lăudate, tu văzând cutremurul şi soarele întunecându-se, şi toată făptura în vremea răstignirii tânguindu-se, ai cunoscut că este Dumnezeu, cel ce pe lemnul Crucii S-a răstignit pe care L-ai propovăduit iudeilor, că este Fiul lui Dumnezeu; pentru care şi sângele tău cu bucurie ţi-ai vărsat.

Mucenice Longhine prea lăudate, văzând pe Fiul lui Dumnezeu pe Cruce pătimind de voie şi gustând moarte, când ai văzut încă soarele întunecându-se şi munţii tremurând, atunci strigai poporului evreiesc: Cu adevărat Acesta este Fiul lui Dumnezeu, Domn şi Împărat a toate.

Cu sabia tăindu-ţi capul poporul evreiesc, adunarea cea fărădelege, mulţimea cea nemulţumitoare, în gunoi l-a aruncat. Dar alergând femeia cea lipsită de vedere şi ridicându-l, primeşte vedere. O, prea fericite Longhine prea lăudate, roagă-te pentru noi Domnului, ca să ne mântuim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea, a lui Ioan monahul*

La patima ta Hristoase, Longhin cel mai mare peste sută, văzând Biserica stricată Te propovăduia iudeilor pe Tine, Fiul lui Dumnezeu. Iar aceia, cumpliţii, tăindu-i dumnezeiescul cap cu sabia, l-a aruncat în gunoi; o femeie însă aflându-l, şi-a deschis pleoapele ochilor săi, care erau închise. Cu care împreună şi noi strigăm Ţie, Celui ce L-ai încununat pentru că a pătimit pentru Tine: Luminează pentru rugăciunile lui şi ochii inimii noastre, ca să Te mărim pe Tine Dumnezeu, cel ce Te-ai pironit cu trupul pe Cruce, ca să ne mântuieşti.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Podobie: Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Singur eu ticălosul, numai eu mai mult decât toţi fiii oamenilor am greşit, făcând acelea care nu se pot grăi de cuvânt, şi nicidecum suferite auzului, prea curată. Pentru aceasta te şi rog, iartă-mă Stăpână, iartă-mă şi-mi dă pocăinţă; dă-mi mărturisire, dă-mi suspinuri şi lacrimi; ca printr-acestea zdrobindu-mi inima de-a pururea, să strig: Păcătuit-am, păcătuit-am, curăteşte-mă, mântuieşte-mă.

A Crucii, a Născătoarei

Sabie a trecut prin inima ta Preasfântă Stăpână, precum a zis Simeon, când ai văzut pe Cel ce negrăit a strălucit din tine, înălţându-Se pe Cruce de cei fărădelege ca un osândit şi gustând oţet şi fiere, în coastă împungându-Se, mâinile şi picioarele pironindu-Se şi tânguindu-te te văitai, strigând ca o Maică: Ce taină nouă este aceasta, Fiule prea dulce ?

Stihoavna din Octoih.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea, a lui Ioan monahul*

Lângă Cruce stând, şi luând seama la cele ce se petreceau, văzând pe Cel ce S-a răstignit pe lemn Dumnezeu şi Om, către El ai strigat: Pomeneşte-mă Doamne întru împărăţia Ta. Pentru aceea şi Mântuitorul a grăit către tine: Fericit eşti Longhine şi pomenirea ta în neam şi în neam.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Podobie: A treia zi ai înviat...

Toată nădejdea mea spre tine o pun Fecioară, nu mă trece cu vederea; ci sârguieşte ceea ce eşti bună şi mă scapă degrab de patimile cele ce mă supără şi bat război cu mine în toate zilele.

A Crucii, a Născătoarei

Văzând Născătoarea de Dumnezeu cea fără prihană, Viaţa noastră spânzurată pe lemn, ca o Maică se văita, strigând: Fiul meu şi Dumnezeul meu, mântuieşte pe cei ce cu dragoste Te laudă pe Tine.

Troparul, glasul a 4-lea: Mucenicul Tău, Doamne, Longhin întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având puterea Ta, pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

La Utrenie

Canoanele din Octoih şi al mucenicului pe 4.

Canonul mucenicului

facere a lui Iosif

Cântarea 1

Irmos: Adâncul Mării Roşii cu urme neudate, pedestru trecându-L Israel cel de demult, prin mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Fiind strălucit cu dumnezeieştile vărsări de lumină, şi dimpreună cu cetele îngerilor stând înaintea lui Hristos Dumnezeu, mărite luminează pe cei ce săvârşesc prăznuirea ta cea luminată.

Nimica nu te-a despărţit de unirea cu Dumnezeu, mucenice fiind despărţit de dulceaţa cea trupească prin credinţă, şi îndulcindu-te curat întru dorirea cea desăvârşită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Slujind cu gând curat lui Dumnezeu celui viu Longhine prea înţelepte, nicidecum n-ai dat închinăciune la idolii cei morţi, fericite. Drept aceea omorându-te, ai ajuns către viaţa cea fără sfârşit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe Cuvântul Tatălui, cu cuvântul L-ai zămislit în pântecele tău, ca să dezlege pe oameni din necuvântare, pentru a Sa bunătate; Maică Fecioară prea curată, binecuvântată cu totul fără prihană.

Cântarea a 3-a

Irmos: Veselească-se de Tine Biserica...

Cunoscând pe Cruce pe Fiul lui Dumnezeu, pe Domnul cel adevărat, care pătimea pentru noi, ai crezut Longhine într-însul cu tot sufletul.

Sufletul tău ca un pământ plin de umezeală, luând sămânţă cuvântătoare, a odrăslit spic al dumnezeieştii bunei credinţe înţelepte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu vetreala Crucii trecând noianul muncilor, ai ajuns la limanurile cele line, mărite, veselindu-te.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fiindu-mi sufletul bolnav pentru înmulţirea patimilor, vindecă-l Maica lui Dumnezeu prea curată, şi-l îndreptează către mântuire.

Irmosul: Veselească-se de Tine Biserica Ta Hristoase, strigând: Tu eşti puterea mea Doamne, şi scăparea şi întărirea.

Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Văzut-ai pe Mântuitorul răstignindu-Se, şi luminându-te cu razele Lui, ai fugit de întunericul cel prea adânc al necunoştinţei, şi te-ai îndreptat către dumnezeiasca cunoştinţă, crezând că Cel ce Se vede, este Dumnezeu. Pentru aceasta şi chinuindu-te, te-ai numărat cu cetele mucenicilor veselindu-te, Longhine fericite. Cu care împreună roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască, celor ce cinstesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Sufletul meu cel smerit, Fecioară, care ca o corabie necârmuită, se îneacă în furtuna supărărilor, şi arătându-se însărcinat de povara păcatelor, şi primejduindu-se a cădea în fundul iadului, apucă înainte Născătoare de Dumnezeu, cu rugăciunea ta cea fierbinte, şi-l mântuieşte, dându-i limanul cel lin; ca şi cu credinţă să strig către

tine: Roagă-te Fiului şi Dumnezeului tău, iertare de greşeli să-mi dăruiască; că pe tine te am nădejde eu nevrednicul robul tău.

A Crucii, a Născătoarei

Pe Mieluşelul şi Păstorul şi Mântuitorul, Mieluşeaua văzându-L pe Cruce, a glăsuit lăcrimând şi cu amar a strigat: Lumea se bucură luând mântuire, iar pântecele meu se aprinde văzând răstignirea care rabzi pentru milostivirea milei, îndelung-răbdătorule Doamne. Adâncul milei şi Izvorul cel nedeşertat; milostiveşte-Te şi dăruieşte iertare de greşeli, celor ce laudă cu credinţă dumnezeieştile Tale patimi.

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe tine, Soarele dreptăţii, a stat întru a sa rânduială, precum se cuvine, strigând: Slavă puterii Tale, Doamne.

Avându-ţi cugetul întărit în credinţă, fericite, ai stricat întărirea înşelăciunii cea slabă Longhine, şi strigai: Slavă puterii Tale, Doamne!

Văzând pe Domnul măririi Cel fără pătimire, înălţat şi pironit pe lemn, L-ai mărturisit Fiu lui Dumnezeu, prea lăudate, pătimind de a Sa voie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Văzând pe moarte veştejindu-se cu moartea Celui fără patimă, te-ai grăbit Longhine să mori pentru El, şi să trăieşti după moarte dimpreună cu cei ce s-au chinuit cu bună laudă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Mai presus de cuvânt ai născut Preacurată pe Cuvântul, Cel ce S-a făcut Om, unindu-Se după Ipostas în pântecele tău, şi îndoit S-a arătat, cu voirile şi cu lucrările.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea, în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci dintru întunericul necunoştinţei pe cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă.

Făcându-te înstrăinat de tot pământul cu adevărat, te-ai înfrumuseţat cu rănile răbdătorilor de chinuri Longhine, şi te-ai sălăşluit în pământul celor blânzi.

Fiind îngrădit cu puterea Crucii, ai putut să biruieşti nebunia tiranilor cea neputincioasă Longhine, purtătorule de chinuri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Întărind Longhine inima ta pe temeiul cel neclintit, ai rămas nemişcat de valurile ispitelor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Să lăudăm pe Născătoarea de Dumnezeu, care singură a născut pe Dumnezeu fără ispită bărbătească; noi cei ce ne-am mântuit printr-însa, şi cu dragoste să o fericim.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas...

Văzând că s-au clintit munţii şi pământul în ziua patimii, te-ai clintit şi tu din starea necredinţei, şi te-ai întărit Longhine în credinţa Celui ce pătimea.

Cunoştinţă adevărată, desăvârşită şi înţeleaptă ai luat, văzând că se schimbă făptura, şi te-ai primenit către cunoştinţa dumnezeiască Longhine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Răbdat-ai cumplită muncă veselindu-te, şi ţi-ai plecat grumazul sub sabie, cu gând neîndoit Longhine, tăind prin credinţă capetele vrăjmaşilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Usucă şi dezrădăcinează cugetele cele spinoase ale minţii, din inima mea, ceea ce eşti fără prihană, şi o arată roditoare cu mijlocirea ta, Fecioară prea curată.

Irmosul: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă Doamne, Biserica strigă către Tine, curăţindu-se de sângele dracilor, cu Sângele cel curs prin milostivirea din coasta Ta.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Veselindu-se s-a bucurat Biserica astăzi, întru cinstită pomenirea răbdătorului de patimi Longhin, strigând: Tu eşti puterea mea, Hristoase şi întărirea.

Icos: Cerul cu mult întuneric întunecându-se, pământul cutremurându-se, pietrele despicându-se, şi catapeteasma Templului rupându-se în două, văzând Longhin întru dumnezeiască patima lui Hristos, a cunoscut pe Fiul lui Dumnezeu pătimind din a Sa milostivire; El, care este nepătimitor cu Dumnezeirea, mărit împreună cu Tatăl şi cu Dumnezeiescul Duh, fiind toate şi cuprinzându-le, şi ca un Dumnezeu şi adevărat Împărat. Pentru aceasta Longhin cu bucurie a strigat: Tu eşti puterea mea, Hristoase şi întărirea.

Sinaxar

În această lună, în ziua a şaisprezecea, pomenirea Sfântului mucenic Longhin sutaşul.

Stih: Fiu al lui Dumnezeu pe tine Hristoase zicându-te,
Longhin ca mai-nainte, i se taie capul iubindu-te.
În ziua a șaisprezecea.
Pe Longhin sabia îl tăia.

Acesta a fost pe vremea lui Tiberie Cezarul din Capadocia, sutaş sub ascultarea lui Pilat, guvernatorul Iudeei, şi a fost rânduit din porunca aceluia să slujească la cinstitele patimi ale lui Hristos şi la răstignire, şi să păzească mormântul cu straja, adică cu ceata sa de ostaşi ce avea sub ascultarea lui.

Deci văzând el minunile ce se făceau, cutremurul şi întunecarea soarelui, mormintele ce se deschideau, morţii care ieşeau afară dintr-însele, şi pietrele care se despicau; a strigat tare, zicând: Cu adevărat acesta a fost Fiul lui Dumnezeu.

Acesta n-a primit arginţii care i se da de către iudei ca să tăgăduiască, învierea, şi cu alţi doi ostaşi, care mai pe urmă împreună cu dânsul au mărturisit. Apoi lăsându-şi slujba ce era pe seama lui, şi mergând în ţara sa, propovăduia apostoleşte pe Hristos Dumnezeu.

Deci plecându-se Pilat, mai vârtos fiind stricat prin făgăduinţa de bani de la iudei, pârăşte pe Longhin cu scrisorile sale către Tiberie, cum că şi-a lăsat slujba şi se află la patria lui propovăduind pe Hristos Dumnezeu.

Şi Tiberie îndată a trimis cu porunca lui de i-a tăiat capul şi lui şi celor doi ostaşi ce erau cu dânsul, şi i s-a adus capul din Capadocia la Ierusalim, ca să se încredinţeze Pilat şi iudeii de moartea lui, şi pentru ca să ia Pilat cele ce i se făgăduise.

Deci îi ascunseră cinstitul cap afară din cetate în nişte gunoi. Şi peste mulţi ani, o femeie slăvită din Capadocia, pierzându-şi vederea ochilor, merse la Ierusalim cu un fiu ce-l avea unic născut, ca să poată să-şi găsească leacul orbirii la acele sfinte locuri; şi ajungându-o şi moartea fiului său, îşi plângea îndoita jale.

Deci arătându-se în vis fericitul Longhin, şi spunându-i cine este, şi arătându-i unde era capul îngropat, o a îndemnat să sape, să-l scoată de acolo, că se va tămădui la ochi, şi-şi va vedea şi pe fiul său, că se află prea mărit. Femeia aflând gunoiul, săpă cu mâinile şi scoase capul sfântului, şi îndată i s-a tămăduit vederea ochilor, şi a văzut în vis pe fiul său unde era împreună cu sfântul, şi avea cinste de dânsul.

Atunci îngropă moaştele fiului său într-un loc cu capul sfântului; fiindcă aşa îi zise-se sfântul prin vis; şi se duse la Capadocia, ca şi Saul, care căutând asinii tatălui său, a nimerit împărăţia. Aşa şi ea căutându-şi lecuirea ochilor, a dobândit aceasta, şi pe sfântul l-a aflat de atunci cald ajutător.

Drept aceea zidind ea mucenicului o biserică foarte frumoasă, şi punând acolo mu-ceniceştile moaşte se îmbogăţi şi ea şi toţi credincioşii de izvoare de tămăduiri, în-tru mărirea Domnului nostru Iisus Hristos. Amin.

Tot în această zi, Sfinţii doi mucenici cei tăiaţi cu Sfântul Longhin.

Stih: Ostăşimea cea stricăcioasă doimea nevoitorilor a părăsit,
Şi prin sabie ostaşi ai Domnului s-au făcut.

Tot în această zi, Sfinţii mucenici Leontie, Dometie, Terentie şi Domnin, care prin foc s-au săvârşit.

Stih: Leontie trei împreună nevoitori având,
Ca un leu a intrat în mijlocul focului stând.

Tot în această zi, prea cuviosul părintele nostru Mal.

Stih: Mal lăsând scurta nemernicie pământească:
Locuieşte îndelungata locuinţă cerească.

Acest dintre sfinţi părintele nostru Mal, lăsând averea şi rudeniile, petrecea în locuri pustii şi nelocuite, bucurându-se în postiri, în privegheri, şi în toată altă nevoinţă. Ba încă îi era faţa pururea veselă şi făcea mari minuni cu numele lui Hristos, curăţind leproşii, alungând dracii, dăruind orbilor vedere; şi acestea le făcea încă fiind viu; iar după ce s-a dus către Domnul, şi lăsându-şi trupul pe pământ, a luat dar de la Dumnezeu de curgea dintr-însul mir, cu foarte frumoasă mirosire, spre tămăduire şi apărare de toate primejdiile, şi de boli fără de leac: Că pe cei ce mă prea măresc, zice Domnul, îi voi prea mări. A căruia este mărirea şi puterea, în vecii vecilor, Amin.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: În cuptorul persienesc tinerii lui Avraam, cu pofta bunei credinţe, mai vârtos decât cu văpaia focului fiind aprinşi, au strigat: Binecuvântat eşti în Biserica măririi Tale, Doamne.

Pătimind pentru lege mucenice, cu gând vitejesc al sufletului, ai ruşinat toate sfaturile celor fărădelege, şi după dreptate te-ai încununat, strigând: Binecuvântat eşti în Biserica măririi Tale, Doamne.

Dumnezeiescul dar venind peste moaştele tale, risipeşte toată durerea, celor ce se apropie de tine cu bună credinţă, fericite, şi te propovăduiesc mărturisitor nebiruit al adevărului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nu ți-a fost milă de trupul tău cel muritor Longhine, pentru Hristos; n-ai vrut să jertfeşti dracilor ci te-ai adus pe tine jertfă lui Dumnezeu fără prihană, cu bucurie tăindu-te prin sabie; vrednicule de laudă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca într-o curată S-a sălăşluit întru tine Cuvântul cel curat Fecioară, voind să cureţe prin tine spurcăciunile oamenilor; că binecuvântat este Rodul pântecelui tău.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi...

Adormind mai înainte mişcările trupului, cu privegherile cele către Domnul, mărite, ai adormit cu somnul cel prea dulce pururea pomenite, omorându-te pentru Hristos care a izvorât morţilor viaţă, prin dumnezeiasca adormire pe lemnul Crucii.

Văzut-ai, prea fericite, pe Dumnezeu, cel ce S-a făcut Om pentru milostivire, împungându-Se cu suliţa în coastă şi izvorând sânge şi apă, te-ai rănit de dragostea Lui cea dulce, cântând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Stins-ai focul idolesc, cu curgerile sângiurilor tale, Longhine prea înţelepte, şi ai ars pe cei ciopliţi, şi capiştile cele neîntărite, aprinzându-ţi-se sufletul cu dumnezeiasca râvnă, şi strigând: Lăudaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Luminându-ţi-se ochii inimii cu strălucirile tale dumnezeieşti, ale Celui ce a întunecat lumina soarelui, ai părăsit negura relei credinţe Longhine, şi te-ai arătat stea care luminează pe cei ce strigă: Lăudaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu gura, şi cu limba şi cu sufletul, te propovăduiesc pe tine Născătoare de Dumnezeu, şi te rog prea curată, luminează inima mea cu lumina ta, şi mă izbăveşte de întunericul cel cumplit, pe mine cel ce strig: Lăudaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniel, gurile leilor cele deschise în groapă le-a încuiat şi au stins puterea focului, cu vârtutea încingându-se tinerii cei iubitori de dreaptă credinţă, cântând: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată...

Puterea mea şi lauda este Cuvântul, cel ce Şi-a întins mâinile pe Cruce, ai strigat mucenice către cei fărădelege, şi închipuind patima Lui cea prea fericită, rabd moarte de bunăvoie.

Ca un împodobit răbdător de patimi, umplându-te de dar, te-ai arătat în totul prea frumos; şi stai înaintea Cuvântului Celui frumos, luând răsplătirea multelor tale dureri.

Pe tine Longhine cel ce te-ai arătat ca un soare luminos şi neapus, şi cu razele tămăduirilor ai luminat toată lumea şi ai risipit negura necunoştinţei, te fericim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ridicatu-te-ai către lăcaşurile cele veşnice, şi te-ai numărat dimpreună cu cetele tuturor Sfinţilor mucenici; cu care împreună adu-ţi aminte mucenice Longhine de noi, cei ce prăznuim pomenirea ta cu bună credinţă, prea fericite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Lăcaş Luminii celei neînserate te-ai arătat Născătoare de Dumnezeu, prin care cei din întuneric şi din umbra morţii, au văzut lumină; drept aceea luminează-mi simţirile inimii mele.

Irmosul: Hristos, Piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine muntele cel netăiat, Fecioară, S-a tăiat, unind firile cele osebite. Pentru aceasta, veselindu-ne, te mărim pe tine, Născătoare de Dumnezeu.

Luminânda

Podobie: Cu ucenicii să ne suim în muntele Galileei, prin credinţă să vedem pe Hristos zicând: Că a luat putere a celor de sus şi a celor de jos; să ne învăţăm cum învaţă, a boteza toate neamurile în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi a petrece cu tăinuitorii, precum S-a făgăduit până în sfârşitul veacului.

Văzând pe Domnul şi Dumnezeul tuturor, adormit pe Cruce de bunăvoie, şi zidirea toată clătindu-se pe vremea răstignirii, purtătorule de chinuri Longhine dimpreună cu tâlharul cel mulţumitor, L-ai mărturisit Fiu lui Dumnezeu. Pentru care şi bucurându-te te-ai junghiat; şi acum ca un mucenic prea ales te rogi pentru toţi.

A Născătoarei, *asemenea*

Deşerta-tu-S-a negrăit, în pântecele tău Cuvântul cel prea deplin, nedepărtându-se de Sânurile Părinteşti prea curată, şi se vede trup şi Prunc Se naşte Născătoare de Dumnezeu pe care roagă-L neîncetat, să se mântuiască de primejdii, de supărări, de greşeli şi de gheenă, cei ce cu bună credinţă te propovăduiesc pe tine Stăpână, Maică a lui Dumnezeu.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfântul mucenic Longhin, sutaşul

Troparul Sfântului mucenic Longhin sutaşul, glasul al 4-lea: Mucenicul Tău, Doamne, Longhin, întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având puterea Ta, pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Cântarea 1

Irmos: Adâncul Mării Roşii cu urme neudate, pedestru trecându-L Israel cel de demult, prin mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Stih: ***Sfinte mucenice Longhin, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind strălucit cu dumnezeieştile vărsări de lumină şi dimpreună cu Cetele îngerilor stând înaintea lui Hristos Dumnezeu, mărite, luminează pe cei ce săvârşesc prăznuirea ta cea prea luminată.

Stih: ***Sfinte mucenice Longhin, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nimic nu te-a despărţit de unirea cu Dumnezeu, mucenice, fiind despărţit de dulceaţa cea trupească prin credinţă şi îndulcindu-te curat întru iubirea cea desăvârşită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Slujind cu gând curat lui Dumnezeu cel Viu, Sfinte Longhin, prea înţelepte, nicidecum n-ai dat închinăciune la idolii cei morţi, fericite. Drept aceea, fiind omorât, ai ajuns către Viaţa cea fără de sfârşit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe Cuvântul Tatălui, cu cuvântul L-ai zămislit în pântecele tău, ca să dezlege pe oameni din necuvântare pentru a Sa bunătate, Maică Fecioară prea curată, Binecuvântată, cu totul fără de prihană.

Cântarea a 3-a

Irmos: Se veseleşte de Tine Biserica...

Stih: ***Sfinte mucenice Longhin, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cunoscând pe Cruce pe Fiul lui Dumnezeu, pe Domnul cel Adevărat, care pătimea pentru noi, ai crezut, Sfinte mucenice Longhin, într-Însul, cu tot sufletul.

Stih: ***Sfinte mucenice Longhin, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sufletul tău ca un pământ plin de umezeală, luând sămânţă cuvântătoare, a odrăslit spic al dumnezeieştii drepte credinţe, înţelepte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu puterea Crucii trecând noianul chinurilor, ai ajuns la Limanurile cele line, mărite, veselindu-te.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fiindu-mi sufletul bolnav pentru înmulţirea patimilor, vindecă-l, Maica lui Dumnezeu prea curată, şi-l îndreptează către mântuire.

Irmosul: Se veseleşte de Tine Biserica Ta, Hristoase, strigând: Tu eşti Puterea mea, Doamne şi Scăparea şi Întărirea.

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe tine, Soarele dreptăţii, a stat întru a sa rânduială, precum se cuvine, strigând: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte mucenice Longhin, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Având-ţi cugetul întărit în credinţă, fericite, ai stricat întărirea înşelăciunii cea slabă, Sfinte mucenice Longhin şi strigai: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Sfinte mucenice Longhin, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Văzând pe Domnul măririi Cel fără pătimire, înălţat şi pironit pe Lemn, L-ai mărturisit Fiu al lui Dumnezeu, prea lăudate, pătimind de a Sa voie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Văzând pe moarte veştejindu-se cu moartea Celui fără de patimă, te-ai grăbit, Sfinte Longhin, să mori pentru El şi să trăieşti după moarte dimpreună cu cei ce s-au chinuit cu bună laudă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Mai presus de cuvânt ai născut, Preacurată, pe Cuvântul, cel ce S-a făcut Om, unindu-se după Ipostas în pântecele tău şi îndoit S-a arătat, cu voirile şi cu lucrările.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu Doamne, Lumina mea, în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci dintru întunericul necunoştinţei pe cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă.

Stih: ***Sfinte mucenice Longhin, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcându-te înstrăinat de tot pământul cu adevărat, te-ai înfrumuseţat cu rănile răbdătorilor de chinuri, Sfinte Longhin şi te-ai sălăşluit în pământul celor blânzi.

Stih: ***Sfinte mucenice Longhin, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind îngrădit cu puterea Crucii, ai putut să biruieşti nebunia tiranilor cea neputincioasă, mucenice Longhin, purtătorule de chinuri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Întărind, Sfinte Longhin, inima ta pe temeiul cel neclătinat, ai rămas nemişcat de valurile ispitelor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Să lăudăm pe Născătoarea de Dumnezeu, care singură a născut pe Dumnezeu fără de ispită bărbătească, noi, cei ce ne-am mântuit printr-Însa şi cu dragoste să o fericim.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas...

Stih: ***Sfinte mucenice Longhin, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Văzând că s-au clătinat munţii şi pământul în ziua patimii, te-ai clătinat şi tu din starea necredinţei şi te-ai întărit, Sfinte mucenice Longhin, în credinţa Celui ce pătimea.

Stih: ***Sfinte mucenice Longhin, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cunoştinţă adevărată, desăvârşit şi înţeleaptă ai luat, văzând că se schimbă făptura şi te-ai primenit către cunoştinţa cea dumnezeiască, Sfinte mucenice Longhin.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Răbdat-ai cumplit chinuire, veselindu-te şi ţi-ai plecat grumazul sub sabie, cu gând neîndoit, Sfinte Longhin, tăind prin credinţă capetele vrăjmaşilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Usucă şi dezrădăcinează cugetele cele spinoase ale minţii, din inima mea, ceea ce eşti fără de prihană şi o arată roditoare cu mijlocirea ta, Fecioară prea curată.

Irmosul: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne, Biserica strigă către Tine, curăţindu-se de sângele demonilor, cu Sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Veselindu-se, s-a bucurat Biserica astăzi, întru cinstită pomenirea răbdătorului de patimi, a Sfântului mucenic Longhin, cântând: Tu eşti Puterea mea, Hristoase şi Întărirea.

Cântarea a 7-a

Irmos: În cuptorul persan, tinerii lui Avraam, cu dorirea dreptei credinţe, mai vârtos decât cu văpaia focului fiind aprinşi, au cântat: Binecuvântat eşti în Biserica slavei Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte mucenice Longhin, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pătimind pentru Lege, mucenice, cu gând vitejesc al sufletului, ai ruşinat toate sfaturile celor fărădelege şi după dreptate, te-ai încununat cântând: Binecuvântat eşti în Biserica slavei Tale, Doamne!

Stih: ***Sfinte mucenice Longhin, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dumnezeiescul har a venit peste moaştele tale, risipeşte toată durerea, celor ce se apropie de tine cu bună credinţă, fericite şi te propovăduiesc mărturisitor nebiruit al adevărului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nu ţi-a fost milă de trupul tău cel muritor, Sfinte mucenice Longhin, pentru Hristos; n-ai vrut să jertfeşti demonilor, ci te-ai adus pe tine jertfă lui Dumnezeu fără prihană, cu bucurie tăindu-te prin sabie, vrednicule de laudă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca într-o curată S-a Sălăşluit întru tine Cuvântul cel prea curat, Fecioară, voind să cureţe prin tine spurcăciunile oamenilor; că binecuvântat este Rodul pântecelui tău.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi...

Stih: ***Sfinte mucenice Longhin, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Adormind mai înainte mişcările trupului, cu privegherile cele către Domnul, mărite, ai adormit cu somnul cel prea dulce, pururea pomenite, omorându-te pentru Hristos, care a izvorât morţilor viaţă, prin Dumnezeiasca adormire pe lemnul Crucii.

Stih: ***Sfinte mucenice Longhin, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Văzut-ai, prea fericite, pe Dumnezeu cel ce S-a făcut Om pentru milostivire, împuns fiind cu suliţa în coastă şi izvorând sânge şi apă, te-ai rănit de dragostea Lui cea dulce, cântând: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Stih: ***Sfinte mucenice Longhin, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Stins-ai focul cel idolesc, cu curgerile sângiurilor tale, Sfinte mucenice Longhin prea înţelepte şi ai ars pe cei ciopliţi şi capiştile cele netemeinice, aprinzându-ţi-se sufletul cu dumnezeiască râvnă şi cântând: lăudaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Luminându-ţi-se ochii inimii cu strălucirile cele dumnezeieşti, ale Celui ce a întunecat lumina soarelui, ai părăsit negura relei credinţe, Sfinte mucenice Longhin şi te-ai arătat ca o stea care luminează pe toţi cei ce cântă: lăudaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cu gura şi cu limba şi cu sufletul te propovăduiesc pe tine, Născătoare de Dumnezeu şi te rog, prea curată, luminează inima mea cu lumina ta şi mă izbăveşte de întunericul cel cumplit, pe mine cel ce cânt: lăudaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne în-chinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniel, gurile leilor cele deschise în groapă le-a încuiat şi au stins puterea focului, cu vârtutea încingându-se tinerii cei iubitori de dreaptă credinţă, cântând: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată...

Stih: ***Sfinte mucenice Longhin, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Puterea mea şi Lauda este Cuvântul, cel ce Şi-a întins mâinile pe Cruce, ai strigat mucenice către cei fărădelege şi închipuind Patima Lui cea prea fericită, rabd moarte de bună voie.

Stih: ***Sfinte mucenice Longhin, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un împodobitor răbdător de patimi, umplându-te de har, te-ai arătat cu totul prea frumos; şi stai înaintea Cuvântului celui frumos, luând răsplătirea multelor tale dureri.

Stih: ***Sfinte mucenice Longhin, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe tine, Sfinte Longhin, cel ce te-ai arătat ca un soare luminos şi neapus şi cu razele tămăduirilor ai luminat toată lumea şi ai risipit negura necunoştinţei, te fericim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ridicatu-te-ai către Locaşurile cele veşnice şi te-ai numărat împreună cu cetele tuturor Sfinţilor mucenici; cu care împreună adu-ţi aminte, Sfinte mucenice Longhin, de noi, cei ce prăznuim pomenirea ta cu dreaptă credinţă, prea fericite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Locaş Luminii celei neînserate te-ai arătat, Născătoare de Dumnezeu, prin care cei din întuneric şi din umbra morţii au văzut Lumina. Drept aceea luminează-mi simţirile inimii mele, prea curată.

Irmosul: Hristos, Piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine muntele cel netăiat, Fecioară, S-a tăiat, unind firile cele osebite. Pentru aceasta, veselindu-ne, te mărim pe tine, Născătoare de Dumnezeu.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Văzut-ai pe Mântuitorul răstignit şi luminându-te cu razele Lui, ai fugit de întunericul cel prea adânc al necunoştinţei şi te-ai îndreptat către dumnezeiasca cunoştinţă, crezând că Cel ce Se vede, este Dumnezeu. Pentru aceasta şi chinuindu-te te-ai numărat cu cetele mucenicilor, veselindu-te, Sfinte mucenice Longhin, prea fericite. Cu care împreună roagă-te lui Hristos, Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce cinstesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Sufletul meu cel smerit, Fecioară, care ca o corabie necârmuită se îneacă în furtuna supărărilor şi arătându-se însărcinat de povara păcatelor şi primejduindu-se a cădea în fundul iadului, apucă înainte, Născătoare de Dumnezeu, cu rugăciunea ta cea fierbinte şi-l mântuieşte, dându-i limanul cel lin; ca să strig cu credinţă către tine: roagă-te Fiului şi Dumnezeului tău, iertare de greşeli să-mi dăruiască, că pe tine te am nădejde eu, nevrednicul, robul tău.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Pe Mieluşelul şi Păstorul şi Mântuitorul, Mieluşeaua,văzându-L pe Cruce, a glăsuit lăcrimând şi cu amar a strigat: lumea se bucură luând mântuire, iar pântecele meu se aprinde văzând Răstignirea pe care o rabzi pentru milostivirea milei, Îndelung Răbdătorule Doamne. Adâncul milei şi Izvorul cel nedeşertat, milostiveşte-te şi dăruieşte iertare de greşeli, celor ce laudă cu credinţă Dumnezeieştile Tale Patimi.

Canonul pentru răstignirea Domnului şi plângerea PreaSfintei Născătoare de Dumnezeu

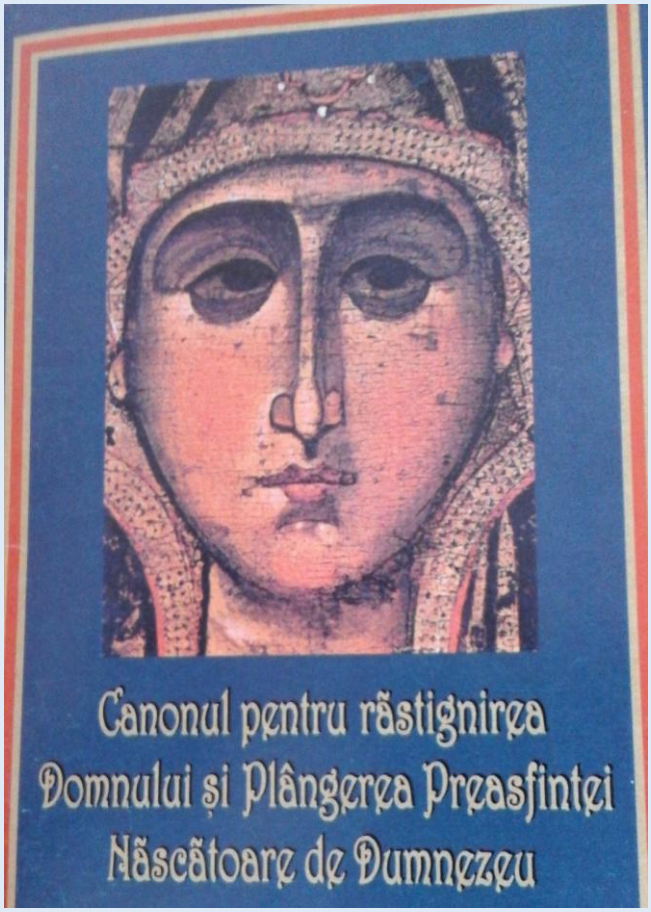

alcătuire a lui Simeon logofătul

A zis Mama catre Fiu - Georgiana Lobont (Duminica la Florii):
https://www.youtube.com/watch?v=jICtUKXLtDY

„Duminica la Florii” - Iulia Ioana Vlad și Corul „Theologos”:
https://www.youtube.com/watch?v=ltg_NmG6oKA

****

https://www.academia.edu/42725261/Canonul_pentru_r%C4%83stignirea_Domnului_%C5%9Fi_pl%C3%A2ngerea_PreaSfintei_N%C4%83sc%C4%83toare_de_Dumnezeu

&&&

Cântarea 1

Irmos: Ca pe uscat umblând Israil, cu urmele prin adânc, pe prigonitorul Faraon văzându-l înecat, a strigat: „Lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-I cântăm!”

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Dacă a văzut Precista Fecioară pe Fiul său şi Domnul spânzurat pe Cruce, văitându-se, striga cu amar împreună cu celelalte femei, şi oftând grăia:

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Te văd acum, iubitul meu Fiu şi dorit, spânzurat pe Cruce, şi mă rănesc acum cu inima, zicea Precista. Dar dă cuvânt roabei Tale, Bunule.

Slavă…

De voie, Fiul meu şi Făcătorule, rabzi pe lemn moarte cumplită, Fecioara grăia, stând înaintea Crucii cu apostolul cel iubit.

Şi acum...

Acum m-am lipsit de aşteptarea mea, de bucuria şi de veselia Fiului meu şi Domnul. Vai mie! Că sunt zdrobită de durere, Precista plângând, grăia.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este sfânt precum Tu, Doamne Dumnezeul meu, carele ai înălţat fruntea credincioşilor Tăi, Bunule, şi ne-ai întărit pre noi pe piatra mărturisirii Tale.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

De frica iudeilor, Petru s-a ascuns, şi toţi credincioşii au fugit părăsind pe Hristos, Fecioara suspinând, grăia:

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Pentru naşterea Ta cea străină şi înfricoşătoare, Fiul meu, eram mai mărită decât toate maicile. Dar vai mie! acum văzându-Te pe lemn, mă aprind cu inima.

Slavă…

Văzând pe Fiul meu, pe Carele pe braţe prunc L-am purtat, l-aş lua de pe lemn, zicea Precista; dar vai mie! Nimeni nu mi-L dă.

Şi acum...

Iată Lumina mea cea dulce, nădejdea şi viaţa mea cea bună, Dumnezeul meu a apus pe Cruce; mă aprind cu inima, grăia Fecioara suspinând, grăia.

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă cântă, grăind din cuget curat întru Domnul prăznuind.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Soarele cel neapus, Dumnezeule Cel prea veşnic şi Făcătorul tuturor făpturilor, Doamne, cum rabzi patimă pe Cruce? Precista plângând, grăia.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Cea neispitită de nuntă, plângând, grăia către cel cu bun chip: „Grăbeşte, Iosife, apropie-te la Pilat şi cere să iei de pe lemn pe Învăţătorul tău.”

Slavă…

Văzând Iosif pe cea Curată lăcrimând cu amar, s-a tulburat şi plângând, s-a dus către Pilat, grăind cu plângere: „Dă-mi trupul Dumnezeului meu”.

Şi acum...

Văzându-Te pe Tine rănit şi fără slăvire, gol pe lemn, Fiul meu, mă aprind cu inima, suspinând ca o maică, Fecioara grăia.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele cele ce dis de dimineaţă vin la Tine cu dragoste, mă rog, luminează-le, ca să Te vadă pe Tine, Cuvinte al lui Dumnezeu, Cela ce chemi din negura greşalelor.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Luându-L cu plângere, Maica cea neispitită de bărbat L-a pus pe genunchi, şi rugându-L cu lacrimi şi sărutându-L cu amar, plângea şi grăia.

Slavă…

O nădejde şi o viaţă Te aveam pe Tine, Stăpâne, Fiul meu şi Dumnezeule, întru lumina ochilor, roaba Ta. Iar acum sunt lipsită de Tine, dulcele şi iubitul meu Fiu.

Şi acum...

Dureri şi necazuri şi suspinuri m-au aflat, vai mie! Precista suspinând cu amar, grăia, văzându-Te pe Tine mort, Fiul meu cel iubit, gol şi părăsit şi uns cu miresme.

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieţii văzând-o înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, grăiesc către Tine: Scoate din stricăciune viaţa mea, Multmilostive.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Văzându-Te mort, Iubitorule de oameni, pe Tine, Cel ce ai înviat pe cei morţi, rău mă vait şi mă rănesc cu inima, aş fi vrut să mor cu Tine, grăia Precista, că nu răbd să Te văd mort fără suflare.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Văzându-Te pe Tine, Preabunule Dumnezeule şi Milostive Doamne, fără slăvire, fără suflare şi fără chip, mă mir şi plâng, ţinându-Te precum nu m-am nădăjduit să Te văd! Vai mie, Fiul meu şi Dumnezeule!

Slavă…

Nu grăieşti roabei Tale cuvânt, Fiul lui Dumnezeu? Au îndura-Te-vei, Stăpâne, de Ceea ce Te-a născut pe Tine? Grăia Precista suspinând şi plângând, şi săruta trupul Domnului său.

Şi acum...

Gândesc, Stăpâne, că nu voi mai auzi glasul Tău cel dulce, nici nu voi mai vedea frumuseţea feţei Tale, ca mai înainte; pentru că ai apus, Fiul meu, de la ochii mei.

Condac, glasul al 8-lea: Pe Cel ce S-a răstignit pentru noi, veniţi să-L lăudăm; că pe Acesta L-a văzut Fecioara Maria pe lemn şi a zis: „Deşi rabzi răstignire, Tu eşti Fiul şi Dumnezeul meu”.

Icos: Ca o mieluşea, văzând pe mieluşelul său tras spre junghiere, mergea în urmă Fecioara Maria cu părul despletit, dimpreună cu alte femei, grăind aşa: „Unde mergi, Fiule? Pentru ce faci călătorie grabnică? Au doară este şi altă nuntă în Cana Galileii, şi acum Te grăbeşti a merge acolo, ca să le prefaci vinul în apă? Dar merge-voi cu Tine, Fiule? Sau aşteptate-voi? Dă-mi răspuns, Fiule, nu mă trece tăcând, Cela ce m-ai păzit curată. Că Tu eşti Fiul şi Dumnezeul meu”.

Cântarea a 7-a

Irmos: Dătător de rouă cuptorul l-a făcut îngerul cuvioşilor tineri, iar pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe chinuitorul l-a plecat a grăi: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Unde este, Fiul meu şi Dumnezeule, bunăvestirea cea de demult, numindu-te pe Tine Împărat şi Fiul Dumnezeului Celui Preaînalt? Căci acum Te văd pe Tine, lumina mea cea dulce, gol, mort şi rănit.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Cela ce alini durerile, primeşte-mă acum la Tine, Fiul meu şi Dumnezeule, ca să mă pogor şi eu, Stăpâne, în iad cu Tine; nu mă lăsa singură, că nu pot răbda să mai trăiesc, nevăzându-te pe Tine, Lumina mea cea dulce.

Slavă…

Suspinând cu amar Cea fără prihană, împreună cu celelalte femei purtătoare de mir, şi văzând cum îl duc pe Hristos, grăia: „Vai mie, ce văd? Unde mergi acum, Fiul meu, şi pe mine singură mă laşi?”

Şi acum...

Suspinând şi slăbind, Cea fără prihană grăia mironosiţelor: „Plângeţi împreună cu mine şi vă tânguiţi amar, căci iată Lumina mea cea dulce şi Învăţătorul vostru se dă mormântului.”

Cântarea a 8-a

Irmos: Din văpaie cuvioşilor rouă ai izvorât şi jertfă dreptului cu apă ai ars-o. Căci toate le faci, Hristoase, cu singură voirea. Pe Tine Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Văzând Iosif pe Fecioara plângând, inima i se rupea şi plângea cu amar: „O, Dumnezeul meu! Cum Te voi îngropa acum eu, robul Tău? Cu ce pânză voi înfăşura trupul Tău?”

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Mai presus de mine a covârşit vederea Ta, Doamne, cea străină, Cela ce porţi toată făptura. Pentru aceea şi Iosif împreună cu Nicodim Te poartă, ca pe un mort, pe mâinile lor şi Te îngroapă.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi Sfântul Duh, Dumnezeu!

Taină străină şi prea slăvită văd, Fecioara grăia Fiului său şi Dumnezeu: Cum Te pun în mormânt pe Tine, carele cu porunca pe morţi îi scoli din mormânt?

Şi acum...

Nici de la mormântul Tău nu mă voi scula, Fiul meu, nici a izvorî lacrimi nu voi înceta, până ce şi eu mă voi pogorî în iad; că nu pot răbda despărţirea de Tine, Fiul meu.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre Carele nu cutează a căuta cetele îngereşti; Iar prin tine, Precistă, S-a arătat oamenilor Cuvântul întrupat; pe Carele slăvindu-L cu oştile cereşti, pe tine te fericim.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

De acum nu se va mai lipi de mine bucuria niciodată, suspinând grăia Cea fără prihană. Că lumina mea şi bucuria mea în mormânt au apus. Ci nu-L voi lăsa singur, aici voi muri şi mă voi îngropa cu Dânsul.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Rana sufletului meu, tămăduieşte-o acum, Fiul meu, grăia Preacuvioasa lăcrimând; înviază şi-mi potoleşte durerea şi necazul. Că poţi, Stăpâne, câte vei vrea să faci, măcar de Te-ai şi îngropat de voie.

Slavă…

O, cum s-a ascuns ţie adâncul îndurărilor, Maică, în taină a zis Domnul, că vrând să mântuiesc făptura Mea, am primit a muri. Ci voi şi învia, ca un Dumnezeu al cerului şi al pământului, şi pe tine te voi slăvi.

Şi acum...

Cânta-voi milostivirea Ta, Iubitorule de oameni, şi mă voi închina mulţimii milei Tale, Stăpâne. Că vrând să mântuieşti zidirea Ta, ai luat moarte, zis-a Precista; ci pentru învierea Ta, Mântuitorule, miluieşte-ne pre noi toţi.

Apoi în loc de: Cuvine-se să te fericim... se zice **Irmosul:** Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre Carele nu cutează a căuta cetele îngereşti; Iar prin tine, Precistă, S-a arătat oamenilor Cuvântul întrupat; pe Carele slăvindu-L cu oştile cereşti, pe tine te fericim.

Şi, după Tatăl nostru...

Se zice **Condacul:** Pe Cel ce S-a răstignit pentru noi, veniţi să-L lăudăm; că pe Acesta L-a văzut Fecioara Maria pe lemn şi a zis: „Deşi rabzi răstignire, Tu eşti Fiul şi Dumnezeul meu”.

Şi celelalte ale Pavecerniţei, după obicei, şi Apolisul.

Plânsul Maicii Domnului

Văzându-L pe Hristos pe Cruce,
Răstignit de bunăvoie între tâlhari,
PreaSfântă Maica Sa, lovindu-se cu pumnii, striga:
„Fiul meu Cel fără de păcat!
Eşti ţintuit pe Cruce fără vină,
Ca un tâlhar,
Ca să redai viaţă neamului omenesc, după mare mila Ta!

Cum pot eu să sufăr să te văd Ţintuit pe lemn,
Pe Tine, născut fără durere, zămislit fără de bărbat!
Cu câtă durere e frântă inima mea!
S-a împlinit cuvântul lui Simeon:
„O sabie îţi va străpunge inima!”
Lumea se bucură, primind de la Tine Izbăvirea;
Dar pântecele meu arde la vederea răstignirii Tale,
Cum suferi Tu singur pentru toţi, o, Fiul meu,
Ci mântuieşte-i pe toţi ce-ţi cântă Ţie!

(Din stihirile Crucii şi ale Născătoarei de Dumnezeu)

Acatistul Sfântului mucenic Longhin, sutașul (16 octombrie)

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;

Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.
Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu

adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Acatistul Sfantului mucenic Longhin sutaşul - 16 octombrie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=O77H0btEpCM

***

Troparul Sfântului mucenic Longhin, sutaşul (glasul al 4-lea): Mucenicul Tău, Doamne, Longhin întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având puterea Ta, pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule!

Condacul Sfântului mucenic Longhin, sutaşul (glasul al 4-lea): Veselindu-se s-a bucurat Biserica astăzi, întru cinstită pomenirea răbdătorului de patimi, Longhin, strigând: Tu eşti puterea mea Hristoase şi întărirea.

&&&

Condacul 1
Ales de Dumnezeu din neamul păgânilor, Sfinte mucenice Longhin, ai fost de față la Răstignirea Domnului Hristos și la Învierea Lui cea de-a treia zi, primind încredințare de Dumnezeirea Lui înaintea Sfântului apostol Toma și pentru El ți-ai jertfit viața. Cel ce acum te veselești cu Sfinții mucenici în Ceruri, caută spre noi păcătoșii care te chemăm în rugăciune: ***Bucură-te, Sfinte mucenice Longhin, dăruindu-ne harul vederii duhovnicești!***

Icosul 1

Îngerii cei minunați din Ceruri se bucură de tine, Sfinte mucenice Longhin, ca unul ce ai dobândit un loc în ceata ostașilor Arhanghelilor lui Dumnezeu, căci ai fost ostaș păgân dar ai devenit creștin și apostol al Evangheliei lui Hristos, iar noi ne rugăm ție cu aceste umile cuvinte să ne miluiești:

Bucură-te, înger pământesc plin de iubire;
Bucură-te, slava ostașilor credincioși;
Bucură-te, luminarea evreilor și a romanilor din Ierusalim și Capadocia;
Bucură-te, sfințirea cea mai înaltă a jertfei;
Bucură-te, căci ne aperi de uneltirile vrăjmașilor;
Bucură-te, ocrotitorul celor nevăzători cu duhul;
Bucură-te, aducând la vremea potrivită înțelegerea Tainelor dumnezeiești;
Bucură-te, primindu-ne și pe noi în oastea luptătorilor pentru Hristos;
Bucură-te, călăuzitorul rugăciunii la Cer;
Bucură-te, încredințarea în Sfânta Treime;
Bucură-te, cel dintâi dintre păgâni prin credință și dragoste;
Bucură-te, inimă ce vibra de dorul de Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte mucenice Longhin, dăruindu-ne harul vederii duhovnicești!

Condacul 2

Cel ales de Dumnezeu dintre ostași, care ai primit rangul omenesc de sutaș adică stăpân peste o sută de soldați, ai slujit în oastea romană, Sfinte mucenice Longhin, având ascultare la Pilat și mai sus de acesta la Cezarul. Dar Dumnezeu nu te-a lăsat să slujești doar oamenilor, ci te-a adus prin fapte și gânduri curate la slujirea Lui, cea adevărată, care aduce roadele Vieții veșnice, iar tu ai primit aceasta cu bucurie, strigând către El: ***Aliluia!***

Icosul 2

Te-ai întâlnit cu Mântuitorul Hristos înainte de Pătimirea Lui, Sfinte mucenice Longhin, mijlocind pentru cel mai drag slujitor al tău care zăcea acasă bolnav de moarte. L-ai rugat pe Iisus Hristos să spună doar un cuvânt ca să se vindece sluga ta, iar Acesta ți-a împlinit rugăciunea, mirat de credința pe care a găsit-o la un păgân, mai mare chiar decât cea a poporului evreu, iar noi te lăudăm cu aceste cuvinte:

Bucură-te, cel care ai spus că nu ești vrednic ca să intre Domnul Hristos sub acoperământul tău;
Bucură-te, crezând în cuvântul Lui, cel făcător de minuni;
Bucură-te, știind în inima ta că singur Cuvântul are puterea de a ridica morții;
Bucură-te, smerenie și blândețe fără sfârșit;
Bucură-te, căci slujba stăpânirii peste oameni nu ți-a întunecat judecata;

Bucură-te, căci bunătatea sufletului tău era mare;
Bucură-te, cel ce îți iubeai sluga foarte mult;
Bucură-te, căci erai încredințat că și Hristos te iubește;
Bucură-te, căci din această dragoste te-ai apropiat de El cu smerenie;
Bucură-te și apropie-ne și pe noi de Dumnezeu în rugăciune;
Bucură-te, cel ce tai necredința noastră ca sabia heruvimică a Edenului;
Bucură-te, căci prin aceasta ne scoți din ispita akediei;
Bucură-te, Sfinte mucenice Longhin, dăruindu-ne harul vederii duhovnicești!

Icosul 3

Când a venit vremea înfricoșătoarelor Pătimiri ale Domnului nostru, Iisus Hristos, ai fost pus de mai marii tăi, Sfinte mucenice Longhin, să stai la picioarele Sfintei Sale Cruci pe care era răstignit, văzând cu ochii tăi minunile cele ce s-au făcut de Hristos pe Cruce, adică cutremurul și schimbarea soarelui în întuneric, mormintele deschizându-se, morții înviind și pietrele despicându-se. Atunci plin de credință și îndurerat de moartea Lui, ai rostit: ”Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu a fost Acesta!”, iar noi te chemăm cu durere în suflet:
Bucură-te, cel ce ai fost de față la Pătimirile Domnului Hristos;
Bucură-te, cel înlăcrimat de suferință;
Bucură-te, căci vedeai cum se stinge Cel care îi dăduse viața slugii tale;
Bucură-te, căci știai că Acesta este fără de vină;
Bucură-te, primind voia Domnului cu smerenie și acceptare;
Bucură-te, că nu te-ai revoltat de moartea lui Hristos Mântuitorul;
Bucură-te, căci iubirea ta pentru El te-a învăluit cu totul;
Bucură-te, slăvindu-L pe Dumnezeu la picioarele Crucii Fiului Său;
Bucură-te, mărturisindu-L pe Hristos ca adevărat Fiu al lui Dumnezeu;
Bucură-te, punând în ochii noștri scânteia sfântă a Luminii dumnezeiești;
Bucură-te, aducând în noi trăirea morții lui Hristos ca amintire a morții noastre iminente;
Bucură-te, dându-ne speranța învierii de-a dreapta Lui mântuitoare;
Bucură-te, Sfinte mucenice Longhin, dăruindu-ne harul vederii duhovnicești!

Condacul 4

Deși aveai puterea lumească de a te împotrivi răstignirii lui Iisus Hristos prin vociferări și sabie, nu ai făcut-o, Sfinte mucenice Longhin, având în inimă credința că El este Dumnezeu care toate le Știe, toate le poate, toate le face după dreptatea și voia Lui ca să se împlinească Scriptura și ai stat lângă Cruce privindu-L cum moare dar știind din dragostea care te unea cu El că acesta nu era sfârșitul, ci începutul vieții adevărate a celor credincioși și glasul tău Îi striga neîncetat: ***Aliluia!***

Icosul 4

”Tată, în mâinile Tale Îmi încredinţez duhul!” a rostit Mântuitorul pe Cruce, iar tu, Sfinte mucenice Longhin, cutremurat de durere ai împlinit ceea ce îți era rânduit: L-ai împuns în coastă cu sulița, ieșind sânge și apă ca semn al morții Celui ce venise să dea Viață veșnică celor sortiți pieirii. Acest semn a fost însă binecuvântare pentru tine, Sfinte Longhin, căci sângele și apa s-au prelins pe ochii tăi bolnavi dându-le vindecare. Ne închinăm Sfintelor Pătimiri ale Domnului Iisus Hristos și te chemăm sfinte, cu mult drag:

Bucură-te, stând la picioarele Crucii Mântuitorului, până la sfârșit;
Bucură-te, tremurând de durere dar întărit de iubire;
Bucură-te, cel cu suflet cald și ochi plini de bunătate;
Bucură-te, cel cu mâini împreunate în taină, în rugăciune;
Bucură-te, cel cu picioarele țintuite pe pământul udat de lacrimi;
Bucură-te, căci deși erai copleșit de durere, nu L-ai părăsit pe Domnul tău;
Bucură-te, rugăciune prin care cureți necurăția din noi;
Bucură-te, mângâietorul celor ce plâng de pierderea celor dragi;
Bucură-te, căci le aduci speranța reîntâlnirii cu ei în Raiul cel veșnic;
Bucură-te, cel învrednicit de binecuvântarea vindecării ochilor tăi bolnavi;
Bucură-te și dă-ne și nouă vindecarea ochilor trupești și sufletești;
Bucură-te, adăpându-ne și pe noi din marea milă a lui Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte mucenice Longhin, dăruindu-ne harul vederii duhovnicești!

Condacul 5

Fiind îngropat Trupul cel dătător de viață, a Mântuitorului Hristos, ai fost pus să Îi păzești mormântul împreună cu mai mulți soldați, Sfinte mucenice Longhin. Pe când era noapte, Domnul cu mare slavă a Înviat din Mormânt și prin minunata Sa sculare, a înspăimântat pe străjeri, iar Îngerul Domnului pogorându-se, din cer, a prăvălit piatra de pe mormânt și de frica lui s-au cutremurat străjerii și s-au făcut ca morți, iar noi ne minunăm de acestea și Îi strigăm Mântuitorului nostru: ***Aliluia!***

Icosul 5

Atunci, Sfinte mucenice Longhin, împreună cu alți 2 ostași ai tăi ai crezut desăvârșit în Hristos și v-ați făcut propovăduitori ai Învierii Lui, mărturisind lui Pilat și arhiereilor toate cele ce s-au făcut. Ne minunăm de toate acestea și te chemăm:

Bucură-te, paznicul Vieții veșnice, Hristos ce a spulberat moartea și a adus mântuire;
Bucură-te, mărturisitor al Învierii Domnului, noule apostol;
Bucură-te, părtaș al spulberării pietrei de la gura Sfântului Mormânt;
Bucură-te, cu puterea Îngerului Domnului care a distrus pecețile și uneltirile oamenilor;

Bucură-te, căci prin această putere, străjerii s-au făcut ca morți;
Bucură-te, simțind Viața cum iese dintre zidurile de piatră;
Bucură-te, renăscând în credință, în noaptea Învierii Domnului;
Bucură-te, propovăduind arhierilor și lui Pilat adevărul și nu minciuna;
Bucură-te, căci lacrimile vărsate la Răstignire ți-au fost șterse de Înviere;
Bucură-te, cel ce te-ai bucurat ca un prunc, de mângâierea cerească;
Bucură-te, crescându-ți aripi binecuvântate din această bucurie;
Bucură-te, ostaș primit în cete de Arhangheli;
Bucură-te, Sfinte mucenice Longhin, dăruindu-ne harul vederii duhovnicești!

Condacul 6

Arhiereii au turbat când au auzit de Învierea Domnului de la tine, Sfinte mucenice Longhin, încercând cu orice preț să ascundă aceasta, dând ostașilor mulți arginți ca să grăiască neadevăr cum că ”ucenicii Lui L-au furat noaptea, pe când noi dormeam”. Dar tu nu ai vrut să fii parte la uneltirile lor, Sfinte credincios Longhin, ci ai mărturisit, cu glas tare, minunea ce se petrecuse noaptea, căci inima ta Îl striga necontenit pe Hristosul cel Înviat: ***Aliluia!***

Icosul 6

Din pricina aceasta arhiereii te-au urât, Sfinte mucenice Longhin, căci toată vrăjmășia ce o simțiseră pentru Iisus Hristos o îndreptaseră acum împotriva ta, pornind să caute pricină să te piardă, dar nu puteau fiindcă tu erai bătrân cu vârsta și cinstit în purtare, întru toate făcându-te cunoscut ca om drept chiar și Cezarului. Te slăvim pentru dragostea ta pentru Dumnezeu și te lăudăm:
Bucură-te, căci nu ai vrut să fii un al doilea Iuda;
Bucură-te, devotat ostaș al lui Hristos;
Bucură-te, statornic în cuvinte și neclintit în credință;
Bucură-te, primind cu bucurie asupra ta, ura ce era înainte îndreptată spre Mântuitor;
Bucură-te, căci asta te-a întărit și mai mult;
Bucură-te, strigând în toate colțurile cetății despre minunea Învierii;
Bucură-te, vestitor al bucuriei și pentru noi;
Bucură-te, ridicându-ne și pe noi din deznădejdea adusă de nedreptate;
Bucură-te, arătându-ne Calea și locul unde trebuie să fim;
Bucură-te, căci acest loc ne-ai arătat, este la picioarele Crucii lui Iisus Hristos;
Bucură-te, punând în noi încredințarea Învierii Lui;
Bucură-te, risipind uneltirile arhiereilor nevăzuți ai iadului și alungând uneltirile Pilatului vrăjmaș!
Bucură-te, Sfinte mucenice Longhin, dăruindu-ne harul vederii duhovnicești!

Condacul 7

Dorind să viețuiești cu Domnul Hristos până la capătul vieții, Sfinte mucenice Longhin, ai părăsit dregătoria ta, haina și brâul cel ostășesc și, luând pe cei 2 soldați, care crezuseră și ei în Mântuitorul Dumnezeu, ați primit Botezul de la apostoli și apoi ați plecat din Ierusalim, mergând împreună în Capadocia, pământul tău strămoșesc, iar pe cale glasurile voastre se bucurau de Dumnezeu și Îl strigați cu cântece: ***Aliluia!***

Icosul 7

L-ai propovăduit pe Dumnezeu Hristos, Sfinte Longhin, vestind în toate colțurile cetății Capadociei Evanghelia cea sfântă, lăudându-L pe Cel care a Înviat, mărturisind din trăirea ta cum Cel ce murise era acum viu, iar noi ne închinăm puterii tale și te chemăm cu inima curată:
Bucură-te, alegând Calea cea dreaptă a mântuirii;
Bucură-te, cel ce ai renunțat la lumea vremelnică pentru cea veșnică;
Bucură-te, cu botezul din Duh Sfânt, care ți-a reîntregit inima și sufletul;
Bucură-te, cel ce deschizi morminte de gânduri și de trăiri;
Bucură-te, cel ce împreună cu Sfinții Arhangheli alungi vrăjmașii văzuți și nevăzuți;
Bucură-te, cel ce spulberi pentru totdeauna, ușa de piatră a tot ce nu e dumnezeiesc;
Bucură-te, având puterea sabiei cu 2 tăișuri, a Duhului Sfânt;
Bucură-te, sfărâmând idolii și împietrirea ce nu ne lasă să trăim în Dumnezeu;
Bucură-te, brațe puternice cu care ridici piatra mormântului mântuirii noastre;
Bucură-te, apostol al Vieții Hristos care a învins moartea;
Bucură-te, martor al Biruitorului Hristos asupra iadului;
Bucură-te, cel ce păzești viața noastră și nu ne lași să murim nemântuiți;
Bucură-te, Sfinte mucenice Longhin, dăruindu-ne harul vederii duhovnicești!

Condacul 8

După o vreme ai părăsit Capadocia, Sfinte mucenice Longhin, mergând în satul tatălui tău împreună cu cei 2 soldați, trăind în rugăciune și în post. Arhiereii însă nu uitaseră de tine, căci ai umplut toată cetatea de învățătura lui Hristos și i-au dat lui Pilat mult aur ca să te clevetească Cezarului Tiberiu, iar acesta i-a scris o scrisoare pe care evreii i-au trimis-o împreună cu mult aur, răscumpărând moartea ta, Sfinte Longhin, căci ei nu vroiau să se roage lui Dumnezeu cel Înviat: ***Aliluia!***

Icosul 8

Cezarul a trimis poruncă să fii pedepsit cu moartea ca un potrivnic al lui, Sfinte Longhin și de îndată au pornit soldații în Capadocia să ducă la bun sfârsit porunca. Te rugăm, sfinte, ai grijă de sufletele noastre, dă-ne răbdare să îndurăm ispitele și putere să le învingem, căci te chemăm cu drag:
Bucură-te, propovăduitor sfințit al Evangheliei;
Bucură-te, umbrirea închinării la idoli;
Bucură-te, distrugând capiștele idolești din inimile noastre;
Bucură-te, ridicând sabia la vrăjmașii văzuți și nevăzuți;
Bucură-te, pornind război celor care aduc sminteală de necredință;
Bucură-te, cel ce îmbrăţişezi copiii prigoniți de părinți pentru Hristos;
Bucură-te, aripi de sfânt mucenic, acoperind cu ele trupurile și sufletele răstignite de diavol;
Bucură-te, cel prigonit, vândut și trădat;
Bucură-te, că tu nu L-ai trădat pe Hristos;
Bucură-te, binecuvântat învățător al minunilor Lui;
Bucură-te, îmbogățirea în Duh Sfânt a celor ce caută Raiul;
Bucură-te, aducând trăire adâncă în rugăciune și puterea de a posti;
Bucură-te, Sfinte mucenice Longhin, dăruindu-ne harul vederii duhovnicești!

Condacul 9

Aflând soldații că locuiești în satul părintesc, Sfinte mucenice Longhin, te-au căutat cu vicleșug să nu le scapi din mâini, dar tu erai deja înștiințat de Dumnezeu, prin rugăciune, că au venit să îți dea cununa mucenicească. I-ai ospătat în casa ta fără să le spui cine ești, făgăduindu-le că a doua zi îl vei chema pe cel căutat, iar aceștia, cu limbile dezlegate de vin, ți-au mărturisit adevărul pentru ce sunt trimiși. Ne cutremurăm de lucrarea lui Dumnezeu și Îl strigăm, cu umilință: ***Aliluia!***

Icosul 9

Ai stat toată noaptea în rugăciune, Sfinte mucenice Loghin, așa cum și Mântuitorul Hristos s-a rugat în Grădina Ghetsimani în noaptea când a fost prins, știind, ca și El, că urma să bei a doua zi paharul plin al muceniciei, dar nu te-ai înspăimântat ci, plin de bucurie, ai așteptat să vină zorii ca ultim semn al mântuirii tale, iar noi te lăudăm:
Bucură-te, cel darnic și milostiv cu călăii tăi;
Bucură-te, căci deși știai de ce au venit, i-ai primit ca pe niște prieteni;
Bucură-te, privindu-i ca pe miluitorii tăi;
Bucură-te, priveghere neîncetată a inimii către Cer;
Bucură-te, alungând somnul celor ce se roagă noaptea;
Bucură-te, îndepărtând ispitele de la rugăciune;
Bucură-te, aștepând luminarea zorilor, cu credință și împăcare;

Bucură-te, cel liniștit în fața morții, știind că e Calea de reîntâlnire cu Hristos;
Bucură-te, chemându-i pe cei doi soldați la tine;
Bucură-te, vestindu-le și lor bucuria muceniciei;
Bucură-te, căci toți trei v-ați adunat în numele lui Hristos și v-ați rugat Lui;
Bucură-te, căci El era cu voi, împlinindu-Şi legământul;
Bucură-te, Sfinte mucenice Longhin, dăruindu-ne harul vederii duhovnicești!

Condacul 10

Soldații au dat înapoi, Sfinte mucenice Longhin, aflând de dimineață că tu ești cel căutat, găzduitorul lor, dar tu i-ai rugat să împlinească porunca fiind nerăbdător să te întâlnești cu Hristos Mântuitorul și le-ai spus: ”Nu puteți să-mi răsplătiți mai bine pentru dragostea mea către voi decât dacă mă veți trimite degrabă la Domnul meu, pe care de mult doresc să-L văd” și în taina inimii tale, te rugai lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 10

Dând tuturor celor dragi sărutarea cea de pe urmă, te-ai îmbrăcat cu haina albă de înmormântare și ți-ai plecat capul sub sabie, Sfinte mucenice Longhin, împreună cu cei doi soldați, care crezuseră și ei în Domnul Hristos. Soldații au luat sfântul tău cap și l-au dus la Pilat, iar acesta l-a aruncat în groapa de gunoi după zidurile Ieru-salimului, iar noi, cu ochii plini de lacrimi, te chemăm:
Bucură-te, cel îmbrăcat în haină albă, așteptând mântuirea;
Bucură-te, căci și haina sufletului tău s-a albit, prin mucenicie;
Bucură-te, mergând bucuros la întâlnirea cu Hristos cel Înviat;
Bucură-te, având credința că vei avea Viața veșnică cu El;
Bucură-te, unind prin mucenicie, dragostea ta cu Iubirea Lui;
Bucură-te și unește te rugăm, și inima noastră cu Dumnezeu;
Bucură-te, înger pământesc ce ai zburat ca un vultur la Cer;
Bucură-te, curajos ostaș al lumii vremelnice;
Bucură-te, destoinic războinic al lumii veșnice;
Bucură-te, luptând și pentru noi împotriva soldaților iadului;
Bucură-te, aducându-ne victoria când ne pierdem orice speranță;
Bucură-te, cel ce aduci în inima noastră nădejdea biruinței lui Hristos;
Bucură-te, Sfinte mucenice Longhin, dăruindu-ne harul vederii duhovnicești!

Condacul 11

După mucenicia ta, o oarecare femeie văduvă s-a dus în Ierusalim cu fiul ei primul născut, Sfinte mucenice Longhin, dorind să se închine la locul Sfintelor Pătimiri ale Domnului Hristos, însă fiul ei a murit, iar ea se necăjea fiind oarbă de ambii ochi și pierzând singurul ajutor. Dar Dumnezeu a învrednicit-o să te vadă în vede-

nie, spunându-i despre viața și pătimirea ta, încredințându-o că fiul ei se află împreună cu tine în Împărăția Cerurilor și ai îndemnat-o să meargă în afara cetății să își caute sfântul cap în gunoi, zicând: ”Ție ți s-a rânduit aceasta spre tămăduirea ta”, iar ea Îi ridica lui Dumnezeu cântări: ***Aliluia!***

Icosul 11

Femeia mângâiată în necazul ei, alergă în afara cetății, scormonind gunoiul cu mâinile și deși nu vedea nimic cu ochii trupești avea mare credință în cele spune de tine în vedenie, Sfinte mucenice Loghin. După rânduiala lui Dumnezeu, îndată a găsit ceea ce căuta. Deodată a văzut lumina soarelui, pentru că i s-au deschis ochii și a văzut în gunoi capul sfântului, bucurându-se nu atât de lumina soarelui pe care a văzut-o, cât mai ales de capul tău pe care l-a aflat și prin care a câștigat vederea. Te slăvim, Sfinte Longhin, pentru această minune și îţi strigăm:
Bucură-te, sfânt coborât din Ceruri pentru ajutorul nostru;
Bucură-te, venind la cei în nevoi și necazuri;
Bucură-te, rugându-te și pentru tămăduirea noastră;
Bucură-te, aducătorul veștilor de la Dumnezeu;
Bucură-te, cel plin de bunătate și iubire;
Bucură-te, putere îngemănată cu milostivirea;
Bucură-te, aducând și pentru noi vederea luminii Soarelui celui Veșnic, Dumnezeu;
Bucură-te, deschizându-ne ochii sufletului spre slava Domnului Hristos;
Bucură-te, vindecându-ne de orbirea adusă de patimi;
Bucură-te, spălând cenușa păcatelor de pe ochii noștri bolnavi;
Bucură-te, îndreptând picioarele noastre pe Calea mântuirii;
Bucură-te, împreunând mâinile noastre în rugăciunea de taină a nopții;
Bucură-te, Sfinte mucenice Longhin, dăruindu-ne harul vederii duhovnicești!

Condacul 12

În noaptea următoare, te-ai arătat din nou văduvei, Sfinte mucenice Longhin, împreună cu fiul ei îmbrăcat în haine de nuntă și îmbrățișându-l pe acesta, ca un părinte, i-ai spus: ”Vezi pe acela pentru care ești în durere? Iată, femeie, pe fiul tău, iată în ce fel de cinste și slavă se află, vezi-l și te mângâie, pentru că Dumnezeu l-a numărat în Cetele cele cerești care se află în Împărăția Lui; iar eu l-am luat acum de la Mântuitorul și nu va fi depărtat de mine niciodată. Și să iei capul meu și trupul fiului tău și să le pui într-o raclă. Să nu plângi mai mult pe fiul tău, nici să se tulbure inima ta, căci mare slavă, bucurie și veselie nesfârșită i s-a dat lui de la Dumnezeu”. Iar văduva plângea de bucurie și de credință, căci văzuseră ochii ei și lumina Soarelui și slava fiului ei din Cer, lăudându-L pe Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 12

Auzind acestea, femeia a luat degrabă trupul fiului ei mort și capul sfântului și le-a pus într-o raclă, îngropându-le împreună în pământul ei strămoșesc, trăind apoi în pace. Iar noi, cei ce încă vieţuim în lumea întinată a patimilor și a păcatelor, te rugăm, Sfinte mucenice Longhin, să ne cercetezi și pe noi cu marea ta îndurare și nu încetăm a te chema:

Bucură-te, îmbrățișându-ne și pe noi cu brațe părintești;
Bucură-te, mântuirea sufletelor noastre;
Bucură-te, înălțând calde rugăciuni pentru iertarea păcatelor;
Bucură-te, suliță ascuțită cu care înfrângi patimile;
Bucură-te, cu veselia sfinților îndestulați de plinătatea Sfintei Treimi;
Bucură-te, alinarea văduvelor și a mamelor, care și-au pierdut pruncii;
Bucură-te, mângâierea plânsului lor;
Bucură-te, aducând vești bune din Ceruri pentru noi;
Bucură-te, vindecându-ne de necazuri, boli și ispite;
Bucură-te, descoperitorul adevărului duhovnicesc;
Bucură-te, cel ce ai stat la picioarele Crucii Domnului Hristos;
Bucură-te, cel ce ai trăit cel dintâi Învierea Lui;
Bucură-te, Sfinte mucenice Longhin, dăruindu-ne harul vederii duhovnicești!

Condacul 13 (de 3 ori)

O, Sfinte mare mucenice Longhin, ca unul ce te veselești acum în cetele Raiului și auzi cum Îngerii Îi cântă lui Dumnezeu cu glasuri de cristal caută spre noi, cei orbiți trupește și sufletește și adu-ne îndurarea Domnului Hristos cel Înviat, ca ochii noștri să vadă lumina Soarelui Dumnezeu și mintea noastră să înțeleagă Tainele duhovnicești, ca prin aceasta să nu ne mai înghită păcatul, să nu ne mai cotropească patimile și să nu ne mai tulbure vrăjmașii văzuți și nevăzuți, să ne bucurăm, împreună cu tine și să strigăm Domnului cel Înviat: ***Aliluia!***

Se spune apoi, iarăşi:

Icosul 1

Îngerii cei minunați din Ceruri se bucură de tine, Sfinte mucenice Longhin, ca unul ce ai dobândit un loc în ceata ostașilor Arhanghelilor lui Dumnezeu, căci ai fost ostaș păgân dar ai devenit creștin și apostol al Evangheliei lui Hristos, iar noi ne rugăm ție cu aceste umile cuvinte să ne miluiești:

Bucură-te, înger pământesc plin de iubire;
Bucură-te, slava ostașilor credincioși;
Bucură-te, luminarea evreilor și a romanilor din Ierusalim și Capadocia;
Bucură-te, sfințirea cea mai înaltă a jertfei;

Bucură-te, căci ne aperi de uneltirile vrăjmașilor;
Bucură-te, ocrotitorul celor nevăzători cu duhul;
Bucură-te, aducând la vremea potrivită înțelegerea Tainelor dumnezeiești;
Bucură-te, primindu-ne și pe noi în oastea luptătorilor pentru Hristos;
Bucură-te, călăuzitorul rugăciunii la Cer;
Bucură-te, încredințarea în Sfânta Treime;
Bucură-te, cel dintâi dintre păgâni prin credință și dragoste;
Bucură-te, inimă ce vibra de dorul de Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte mucenice Longhin, dăruindu-ne harul vederii duhovnicești!

Condacul 1

Ales de Dumnezeu din neamul păgânilor, Sfinte mucenice Longhin, ai fost de față la Răstignirea Domnului Hristos și la Învierea Lui cea de-a treia zi, primind încredințare de Dumnezeirea Lui înaintea Sfântului apostol Toma și pentru El ți-ai jertfit viața. Cel ce acum te veselești cu Sfinții mucenici în Ceruri, caută spre noi păcătoșii care te chemăm în rugăciune: ***Bucură-te, Sfinte mucenice Longhin, dăruindu-ne harul vederii duhovnicești!***

Apoi, se zice această:

Rugăciune

Binecuvântat Sfinte Longhin, slăvit mucenic al lui Dumnezeu, ostaș fiind în oastea pământească te-ai învrednicit, prin iubirea ta, pentru Domnul Hristos, de ostășia veșnică în cetele Arhanghelilor. Cel primit în Rai și încununat de Însuși Mântuitorul, ai primit aripi îngerești și sabia de lumină a Duhului Sfânt ca răsplată pentru faptele tale cele bune.

Privește din Cer și la noi, îngenunchiați la rugăciune, minunându-ne de viața ta, rugându-te cu lacrimi, cerând milă. Nu suntem vrednici de aceasta, nu suntem îndreptățiți să cerem nimic lui Dumnezeu pentru noi, nu meritățm să ridicăm ochii spre Cer. Ne-am pogorât singuri în tina păcatului, ne-am îndulcit cu patimi și acum, la ceas de cumpănă, când simțim că vremea se apropie să dăm socoteală, ne cuprind fiori de teamă.

Și totuși, Sfinte Longhin, te strigăm ca pe singurul nostru ajutor, în afară de Dumnezeu și de Maica Domnului. Tu înțelegi cum arată durerea, căci ai trăit-o din plin la picioarele Crucii Celui pe care L-ai văzut murind deși El era Viața. Dă-ne și nouă darul împăcării cu Dumnezeu, să trăim cu tine bucuria Învierii Lui și în inimile noastre. L-am ucis din nou, în noi prin păcate și patimi. Suntem vinovați de mii de

ori, dar tot spre El căutăm, tot la El alergăm, tot pe El îl știm singur liman izbăvitor și aducător de pace. Fii mijlocitor pentru mântuirea noastră și roagă-te, sfinte să ne ierte Domnul Hristos nemernicia.

Alungă greutatea ce zace pe ochii noștri. Ne-am îmbolnăvit și am orbit de nepăsare, de necredință, de uitare, de lipsa de grijă pentru fiecare gând, faptă sau cuvânt. Ne-am murdărit haina Botezului cu stigmatul lumii în care trăim, dar vrem să ridicăm din nou ochii spre Cer. Vrem să privim Lumina cea dătătoare de iertare, să ne hrănim cu Iubirea lui Dumnezeu, să primim aripi de rugăciune și să vedem Învierea Domnului în noi în fiecare zi!

Primește-ne pocăința, Sfinte mucenice Longhin și precum femeii văduve, dă-ne și nouă vindecarea ochilor trupești și sufletești, căci și noi te căutăm și te dorim în viețile noastre. Iar la sfârșitul călătoriei vremelnice, vino lângă noi și ne apără de vămile văzduhului, ia-ne lângă tine în Cer, precum l-ai luat pe fiul văduvei, ca, împreună cu tine și cu toți Sfinții, să Îi cântăm cu bucurie lui Hristos Dumnezeu, pentru totdeauna, în Împărăția Lui: ”Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu a fost Acesta, este și va fi. Împărăția Lui este Împărăția tuturor veacurilor și Stăpânirea Lui, întru tot neamul și neamul, a căruia este slava în veci”. Amin!

Şi apoi se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfântului mucenic Longhin, sutaşul şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin!

Sursa:
https://salutis8.wordpress.com/2022/10/11/acatistul-sfantului-mucenic-longhin-sutasul/

https://acoperamantulmaiciidomnului.wordpress.com/2022/02/07/acatistul-sfantului-mucenic-longhin-sutasul-16-octombrie/

Imnografie

Condacul Sfântului mucenic Longhin, sutaşul: Veselindu-se, s-a bucurat Biserica astăzi, întru cinstită pomenirea răbdătorului de patimi, a Sfântului mucenic Longhin, cântând: Tu eşti Puterea mea, Hristoase şi Întărirea.

Troparul Sfântului mucenic Longhin, sutaşul: Mucenicul Tău, Doamne, Longhin, întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având puterea Ta, pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

(Video) Troparul Sfântului mucenic Longhin sutaşul - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/tropare/video-sfantul-mucenic-longhin-sutasul-tropar

Vieţile Sfinţilor - Viaţa şi pătimirea Sfântului mucenic Longhin sutaşul, cel de la Crucea Domnului

Domnul nostru Iisus Hristos, prin negrăita Lui milă, a binevoit să ne mântuiască de la pierzare cu patima Sa cea de voie, prin Cruce, prin moarte şi prin înviere, dându-Se spre chinuri, ca să se rănească pentru păcatele noastre.

Atunci un sutaş, anume Longhin, de neam din Capadocia, fiind sub stăpânirea lui Pilat, a fost pus împreună cu ostaşii săi să slujească la sfintele patimi şi la răstignirea lui Hristos. Văzând el minunile cele ce s-au făcut de Hristos, adică cutremurul şi schimbarea soarelui în întuneric, mormintele deschizându-se, morţii înviind şi pietrele despicându-se, a mărturisit că Hristos este Fiul lui Dumnezeu, precum grăieşte dumnezeiescul evanghelist Matei: ***"Iar sutaşul şi cei ce străjuiau împreună cu dânsul pe Iisus, văzând cutremurul şi cele ce s-au făcut, s-a temut foarte tare, zicând: cu adevărat Fiul lui Dumnezeu a fost Acesta".***

Despre Longhin sutaşul zic unii ca el a împuns cu suliţa în coasta Domnului nostru Iisus Hristos, Care a murit pe cruce, iar din sângele şi apa ce au curs a câştigat

tămăduire pentru ochii săi cei bolnavi. Apoi, fiind îngropat trupul făcător de viaţă al lui Hristos, Longhin iarăşi a fost pus de Pilat să străjuiască cu ostaşii pe Iisus care zăcea în mormânt. Iar când Domnul, cu mare slavă, a înviat din mormânt şi prin minunata Sa sculare a înspăimântat pe străjeri, îngerul Domnului, pogorându-se din cer, a prăvălit piatra de pe mormânt şi de frica lui s-au cutremurat străjerii şi s-au făcut ca morţi. ***Atunci Longhin împreună cu alţi doi ostaşi ai săi au crezut desăvârşit în Hristos şi s-au făcut propovăduitori ai învierii Lui, mărturisind lui Pilat şi arhiereilor toate cele ce s-au făcut.***

Arhiereii au făcut sfat cu bătrânii şi au dat ostaşilor mulţi arginti ca să tăinuiască învierea lui Hristos, zicând: "Ucenicii Lui L-au furat noaptea, pe când noi dormeam".

Însă Longhin nu a primit arginţii şi nu a vrut să tăinuiască minunea, ci a mărturisit-o şi adevărată a fost mărturisirea lui. Pentru aceasta Pilat şi adunarea evreiască l-au urât pe Longhin şi toată mânia lor pe care o aveau înainte asupra lui Hristos au îndreptat-o împotriva lui. Căci cu cuvântul său vestea tuturor că Hristos este adevăratul Dumnezeu, a Cărui moarte şi înviere dătătoare de viaţă el însuşi le-a văzut şi despre aceasta la toţi a propovăduit.

Zavistnicii încercau asupra lui pricina şi vreme potrivită să-l piardă, pentru că mărturisea pe Iisus Hristos, dar nu aflau, pentru că Longhin fiind mai bătrân şi mai cinstit decât toţi, era binecunoscut Cezarului.

Fiind înştiinţat el de gândul lor cel rău ce îl aveau asupra lui, a voit mai bine să fie lepădat pentru Hristos, decât să vieţuiască în locaşurile iudeilor. Şi şi-a lăsat dregătoria sa, haina şi brâul cel ostăşesc şi luând cu el pe cei doi prieteni care aveau aceeaşi râvnă ca şi dânsul, pentru Hristos, s-au depărtat şi n-au mai vieţuit cu popor şi se îndeletniceau cu credinţă în adevăratul Dumnezeu. Apoi au primit botezul de la Sfinţii apostoli şi nu după multă vreme au părăsit Ierusalimul şi au mers împreună în Capadocia.

Acolo a fost propovăduitor şi apostol al lui Hristos şi a întors pe mulţi din rătăcire la Dumnezeu.

Apoi, lăsând cetatea aceea, a petrecut în satul tatălui său, vieţuind în post şi în rugăciune.

Adunarea evreiască din Ierusalim a fost înştiinţată că Longhin a umplut toată Capadocia cu învăţătura sa şi cu mărturisirea cea dovedită despre învierea lui

Hristos. De aceea, arhiereii şi bătrânii s-au umplut de zavistie şi de mânie şi, mergând la Pilat cu multe daruri, l-au rugat ca să trimită până la Cezarul din Roma veste împotriva lui Longhin care şi-a lepădat dregătoria ostăşească, s-a abătut de la stăpânirea romană şi tulbura poporul din Capadocia propovăduind pe alt împărat.

Iar Pilat, luând darurile, a ascultat rugămintea lor şi a trimis la Cezarul Tiberiu o scrisoare care cuprindea multă clevetire împotriva lui Longhin. Cu această scrisoare a lui Pilat au trimis iudeii mult aur Cezarului, răscumpărând moartea Sfântului Longhin. Apoi degrabă a venit de la Cezar porunca ca Longhin să fie pedepsit cu moarte, ca un potrivnic al Cezarului.

Şi îndată Pilat a trimis ostaşi în Capadochia ca să-i taie capul lui Longhin şi apoi să-l aducă în Ierusalim, spre a dovedi adunării evreieşti moartea lui. Apoi Pilat a poruncit să fie ucişi, după cererea evreilor care îl urau pe Dumnezeu, şi cei doi ostaşi care lăsaseră împreună cu Longhin dregătoria ostăşească şi propovăduiau acolo, ca şi dânsul, pe Hristos.

Ajungând trimişii lui Pilat în părţile Capadociei, întrebau cu stăruinţă unde este Longhin. Aflând că locuieşte în satul părintesc, s-au sârguit să meargă acolo şi umblau în taină, căutându-l pe Longhin nu spre a-l ucide, ci spre a-i aduce oarecare cinste, pentru că se temeau ca să nu-i scape din mâini şi să se întoarcă ruşinaţi la cei ce i-au trimis. De aceea, căutau să năvălească asupra lui în taină.

Iar Sfântul Longhin, fiind plin de Duhul lui Dumnezeu, a ştiut cele ce vor să fie, pentru că i s-a descoperit lui cununa mucenicească ce i se gătea, şi a ieşit singur în întâmpinarea lor. Văzându-i, cu dragoste le-a grăit cuvinte bune.

Iar ei, necunoscându-l, l-au întrebat: "Unde este Longhin care era odată sutaş?"

Iar Longhin i-a întrebat: "Ce trebuinţă aveţi cu el?".

Au răspuns ostaşii: "Am auzit că este om bun şi vrem să-l cercetăm; căci noi suntem ostaşi, iar el a fost sutaş de ostaşi, deci voim să-l vedem pe el".

Iar Longhin le-a zis: "Rogu-vă pe voi, stăpânii mei, să vă abateţi la casa mea şi să vă odihniţi puţin de cale, căci eu vi-l voi spune vouă, că ştiu unde vieţuieşte şi sigur va veni la voi, că nu locuieşte departe".

Iar ei s-au dus la dânsul. Şi le-a făcut Longhin ospăţ mare, iar după ce s-a înserat, când oaspeţii s-au veselit bine de vin, au spus lui Longhin pentru ce sunt trimişi.

Însă mai întâi l-au rugat şi l-au jurat cu jurământ ca să nu spună nimănui taina aceasta, temându-se ca nu cumva cineva să-l scape pe Longhin de dânşii. Apoi i-au spus: "Noi suntem trimişi ca să luăm capul lui şi capetele celor doi tovarăşi ai lui, pentru că a venit porunca aceasta de la Cezar către Pilat".

Longhin, auzind că şi pe prietenii lui îi caută ca să-i omoare, a trimis în grabă după dânşii, chemându-i la sine şi nu le-a spus ostaşilor că el este Longhin, până ce nu au venit şi prietenii lui. Iar ostaşii adormind, Longhin a stat la rugăciune şi toată noaptea aceea s-a rugat cu dinadinsul lui Dumnezeu, pregătindu-se pentru moarte.

A doua zi ostaşii se sârguiau să meargă în cale şi l-au rugat pe Longhin ca să li-l spună pe acela pe care îl caută şi pe care a făgăduit că are să-l arate.

Iar Longhin le-a zis lor: "Aşteptaţi puţin, stăpânii mei, că am trimis după dânsul şi fără zăbavă va veni la voi. Şi să mă credeţi pe mine că acela pe care îl căutaţi, singur se va da pe sine în mâinile voastre, numai să aşteptaţi".

Aflând Longhin că vin prietenii lui, a ieşit în întâmpinarea lor şi, cuprinzându-i, i-a sărutat pe ei, zicându-le: "Bucuraţi-vă, robii lui Hristos şi ai mei prieteni, că s-a apropiat veselia noastră; a sosit vremea dezlegării noastre din legăturile trupeşti. Căci, iată, acum vom sta împreună înaintea Domnului nostru Iisus Hristos, pe Care L-am văzut răbdând patimi, răstignire, îngropare şi a înviat cu slava. Pe Acela iarăşi de acum Îl vom vedea şezând de-a dreapta lui Dumnezeu şi ne vom sătura de vederea slavei Lui".

Grăind acestea Longhin către prietenii săi, le-a spus lor de ce au venit ostaşii de la Pilat şi de la adunarea iudeilor: ca să-i ucidă pe ei pentru mărturisirea învierii lui Hristos.

Iar ei, auzind acestea, s-au bucurat că se vor învrednici a fi părtaşi cununii mucenicesti şi că degrabă vor merge să stea înaintea Domnului lor, pe Care L-au iubit din tot sufletul.

Apoi, ducându-i pe prietenii săi la ostaşi, le-a zis: "Iată, aveţi pe Longhin, iată aveţi şi pe cei doi prieteni ai lui, pentru că eu sunt Longhin pe care îl căutaţi, iar aceştia doi sunt prietenii mei, care împreună cu mine au văzut învierea lui Hristos şi au crezut. Deci faceţi-ne nouă aşa precum aveţi poruncă de la cei ce v-au trimis pe voi".

Iar ostaşii, auzind acestea, s-au umilit şi pe moment nu credeau că el este Longhin. Apoi, înştiinţându-se cu adevărat, se ruşinară şi nu voiau să-l omoare pe binefăcătorul lor.

Iar Longhin îi silea pe ei ca să îndeplinească porunca şi le zicea: "Nu puteţi să-mi răsplătiţi mai bine pentru dragostea mea către voi decât dacă mă veţi trimite degrabă la Domnul meu, pe Care de mult doresc să-L văd".

Apoi, s-a îmbrăcat în haine albe de îngropare, a arătat cu mâna un deal care era în apropiere şi a poruncit casnicilor săi ca acolo să-i îngroape trupul şi să pună împreună cu dânsul şi trupurile celor doi prieteni ai săi. Rugându-se mult şi dând tuturor celor ce erau acolo sărutarea cea mai de pe urmă şi-au plecat sub sabie capetele lor, iar ostaşii, tăindu-le, au luat cu dânşii capul Sfântului Longhin şi s-au dus.

Detail of fresco of the Martyrdom of St. Longinos the Centurian - Decani Monastery, Serbia

Iar cei de pe lângă casă au îngropat cu cinste trupurile sfinţilor la locul arătat de Sfântul Longhin, iar cinstitul şi sfântul lui cap a fost dus de ostaşi la Ierusalim, ca să fie dovadă lui Pilat şi iudeilor despre uciderea lui Longhin.

Pilat şi cu iudeii, văzând capul sfântului, a poruncit ca să-l arunce afară din cetate şi l-au tăvălit mult în gunoi până ce a fost astupat acolo.

Domnul, care păzeşte toate oasele plăcuţilor Săi, a păzit întreg, în gunoi, capul Sfântului Longhin. Şi când a vrut ca să-l prea mărească pe robul său pe pământ înaintea oamenilor, precum îl prea mărise în cer înaintea îngerilor, a descoperit sfântul lui cap astfel: ***O femeie văduvă din Capadochia orbise de amândoi ochii şi multă vreme a căutat ajutor pe la doctori, dar n-a aflat nicăieri. Apoi s-a gândit să meargă la Ierusalim şi să se închine acolo la Sfintele locuri, căutând ajutorul lui Dumnezeu pentru ochii săi cei orbi. Luând cu ea pe fiul ei, primul născut, a luat calea Ierusalimului şi a fost dusă de dânsul până acolo. Ajungând la Sfintele locuri, fiul ei s-a îmbolnăvit şi după puţine zile a murit. Din pricina această văduvă avea mare mâhnire şi plângea de îndoita-i orbire: căci a pierdut şi ochii şi pe fiul ei, care era ca o lumină a ochilor săi.***

Plângând ea nemângâiată şi tânguindu-se cu amar, i s-a arătat în vedenie Sfântul Longhin şi a mângâiat-o, făgăduindu-i că şi pe fiul ei i-l va arăta în slava cerului şi lumina ochilor i-o va dărui. Şi i-a povestit toate cele despre sine; cum a fost la patimi, la răstignire, la îngropare şi la învierea lui Hristos, cum a propovăduit în Capadocia pe Hristos şi a pătimit pentru Dânsul cu prietenii săi. Şi i-a poruncit ei să meargă înaintea cetăţii şi să afle capul lui acoperit de gunoi şi i-a zis: "Ţie ţi s-a rânduit aceasta spre tămăduirea ta".

Iar ea, mângâindu-se în necaz, s-a sculat şi a mers, fiind condusă afară din cetate. Femeia ruga pe cei care o duceau, zicându-le: "Unde veţi vedea gunoi mult adunat, acolo să mă duceţi".

Şi aşa s-a făcut; aflând gunoi mult, au dus-o acolo, iar ea a început a scormoni gunoiul cu mâinile. Deşi nu vedea nimic cu ochii, avea credinţă mare în cuvintele sfântului, cel ce i-a grăit în vedenie.

După rânduiala lui Dumnezeu, îndată a găsit ceea ce căuta. Deodată a văzut lumina soarelui, pentru că i s-au deschis ochii şi a văzut în gunoi capul sfântului. Şi s-a bucurat, nu atât de lumina soarelui pe care a văzut-o, cât mai ales de capul sfântului, pe care l-a aflat şi prin care a câştigat vederea.

Şi l-a prea mărit pe Dumnezeu, iar pe Sfântul Longhin, robul său, l-a cinstit. Luând capul şi sărutându-l, l-a dus cu bucurie în casa în care găzduia şi, spălându-l, l-a uns cu miresme bine mirositoare. Aşa de mult se veselea de aflarea acelei duhovniceşti visterii, încât şi-a uitat mâhnirea pentru fiul cel mort.

În noaptea următoare i s-a arătat iar Sfântul Longhin, în lumină mare, aducând pe fiul ei la dânsa, strălucind în îmbrăcăminte de nuntă şi, cuprinzându-l pe acesta cu dragoste părintească, a zis către văduva: ***"Vezi pe acela pentru care eşti în durere? Iată, femeie, pe fiul tău, iată în ce fel de cinste şi slavă se află, vezi-l şi te mângâie, pentru că Dumnezeu l-a numărat în cetele cele cereşti, care se află în Împărăţia Lui; iar eu l-am luat acum de la Mântuitorul şi nu va fi depărtat de mine niciodată. Şi să iei capul meu şi trupul fiului tău şi să le pui într-o raclă. Să nu plângi mai mult pe fiul tău, nici să se tulbure inima ta, căci mare slavă, bucurie şi veselie nesfârşită i s-a dat lui de la Dumnezeu".***

Dacă a auzit aceasta, femeia s-a sculat şi degrabă a pus într-o raclă capul mucenicului, împreună cu trupul fiului ei cel mort şi s-a întors la casa sa, slăvind şi lăudând pe Domnul.

Sosind în patria sa, a îngropat la un loc trupul fiului ei împreună cu cinstit capul sfântului mucenic şi aceste cuvinte le grăia în sine: Acum ştiu că celor ce iubesc pe Dumnezeu toate le sporesc spre bine. Am căutat ochii trupeşti şi am aflat împreună şi pe cei sufleteşti. Eram cuprinsă de necaz pentru moartea fiului meu şi acum îl am la ceruri stând în slavă înaintea lui Dumnezeu cu proorocii, cu mucenicii şi cu Longhin, cu care totdeauna se bucură, întru împărăţia lui Hristos, purtând printre îngeri Crucea, semnul cel de biruinţă.

El ca un ucenic al lui Longhin scoate acelaşi glas, cântând cu bucurie: "Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu a fost Acesta, este şi va fi. Împărăţia Lui este împărăţia tuturor veacurilor şi stăpânirea Lui, întru tot neamul şi neamul, a Căruia este slava în veci". Amin.

Sfântul Longhin, sutașul - drumul spre sfințenie

Crezând în Dumnezeu, după ce a păzit mormântul din care înviase Hristos, Sfântul Longhin și-a părăsit slujba de sutaș, pentru a propovădui dreapta credință, alegând mai degrabă să fie omorât, decât să viețuiască după legile închinătorilor la idoli.

***

Având slujba de sutaș sub ascultarea lui Pilat, guvernatorul Iudeii, și primind poruncă să păzească mormântul Domnului, el este cel care, văzând mulțimea de minuni, a strigat „Cu adevărat Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!”

Neprimind arginții iudeilor ca să ascundă Învierea și părăsindu-și slujba de sutaș, a mers să propovăduiască dreapta credință, iar pentru acest lucru i-a fost tăiat capul cu sabia, așa cum au pierit și ceilalți doi ostași dimpreună cu el.

Fiindu-i aruncat capul într-un morman de gunoi, acesta a fost descoperit ani mai târziu de către o femeie oarbă, căreia Sfântul Longhin i s-a arătat în vis și i-a promis vindecarea. Tămăduită fiind, a văzut în vis și cum fiul ei, care murise de curând, se afla împreună cu Sfântul Longhin, în ceruri, iar capul Sfântului mucenic l-a dus într-o biserică, pentru închinare.

Sinaxar - Pomenirea Sfântului mucenic Longhin, sutaşul

În această lună (octombrie), în ziua a şaisprezecea, pomenirea Sfântului mucenic Longhin, sutaşul.

Acesta a fost pe vremea lui Tiberiu cezarul din Capadochia, sutaş sub ascultarea lui Pilat, guvernatorul Iudeii şi a fost rânduit din porunca aceluia să slujească la cinstitele patimi ale lui Hristos, şi la răstignire şi să păzească mormântul cu strajă, adică cu ceata sa de ostaşi ce avea sub ascultarea lui.

Văzând el minunile ce se făceau, cutremurul şi întunecarea soarelui, mormintele ce se deschideau, morţii care ieşeau afară şi pietrele care se despicau, a strigat tare, zicând: ***"Cu adevărat Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu".***

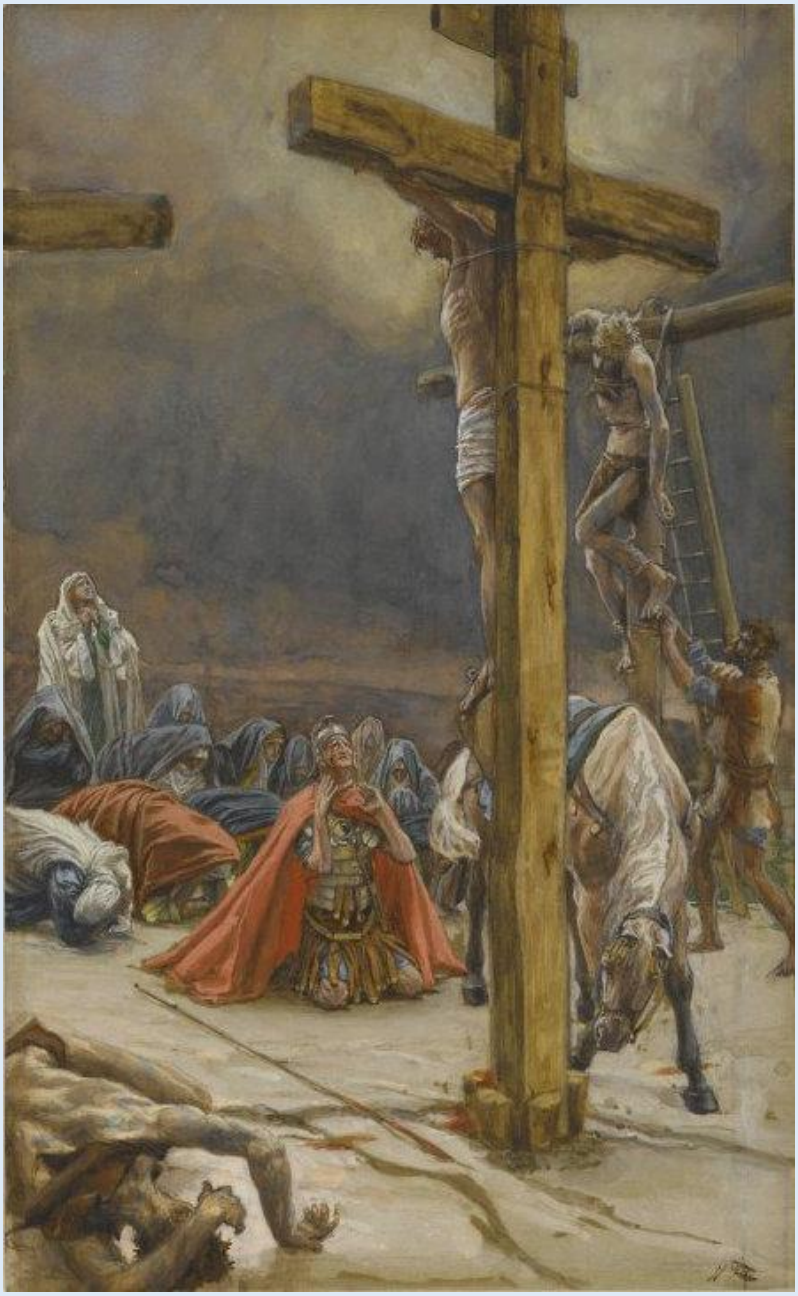

Acesta şi cu alţi doi ostaşi care mai pe urmă împreună cu el au mărturisit, n-a primit arginţii care i s-au dat de către iudei ca să tăgăduiască învierea. Apoi lăsându-şi slujba ce era pe seama lui şi mergând în ţara sa, propovăduia apostoleşte pe Hristos Dumnezeu.

Deci plecându-se Pilat, mai vârtos fiind stricat prin făgăduinţa de bani de la iudei, a pârât pe Longhin cu scrisori către Tiberiu cum că şi-a lăsat slujba şi se afla în patria lui propovăduind pe Hristos Dumnezeu.

Şi Tiberiu îndată a trimis cu porunca lui de i-a tăiat capul şi lui şi celor doi ostaşi ce erau cu el şi i-au adus capul din Capadochia la Ierusalim ca să se încredinţeze Pilat şi iudeii de moartea lui şi pentru ca să ia Pilat cele ce i se făgăduiseră.

Deci i-au ascuns cinstitul cap afară din cetate în nişte gunoi.

***

Şi peste mulţi ani, o femeie slăvită din Capadochia, pierzându-şi vederea ochilor, a mers la Ierusalim cu un fiu ce-l avea unic-născut, ca să poată să-şi găsească leacul orbirii la acele Sfinte Locuri; şi ajungând-o şi moartea fiului său, îşi plângea îndoita jale.

Deci arătându-se în vis fericitul Longhin, şi spunându-i cine este şi arătându-i unde era capul îngropat, a îndemnat-o să sape, să-l scoată de acolo, că se va tămădui la ochi şi îşi va vedea şi pe fiul său, că se află prea mărit.

Femeia aflând gunoiul, săpă cu mâinile şi scoase capul sfântului şi îndată i s-a tămăduit vederea ochilor şi a văzut în vis pe fiul său că era împreună cu sfântul şi avea cinste acolo. Atunci a îngropat moaştele fiului său într-un loc cu capul sfântului; fiindcă aşa îi zisese sfântul prin vis; şi s-a dus la Capadochia, ca şi Saul, care căutând asinii tatălui său, a dobândit împărăţia.

Aşa şi ea căutându-şi lecuirea ochilor, a dobândit aceasta şi pe sfântul l-a aflat de atunci cald ajutător.

Drept aceea zidind ea mucenicului o biserică foarte frumoasă şi punând acolo mucenicestile moaşte se îmbogăţi şi ea şi toţi credincioşii de izvoare de tămăduiri, întru mărirea Domnului nostru Iisus Hristos.

Tot în această zi, Sfinţii doi mucenici cei tăiaţi împreună cu Sfântul Longhin.

Sinaxar - Sfântul mucenic Longhin Sutașul - 16 octombrie

https://www.trinitas.tv/sfantul-mucenic-longhin-sutasul-16-octombrie/

***

Sfântul mucenic Longhin sutașul ne este cunoscut din scrierile Noului Testament. El este cel despre care s-a scris că unul din ostaşi cu suliţa a împuns coasta Lui şi îndată a ieşit sânge şi apă şi tot Longhin a fost cel care, stând în faţa Mântuitorului şi văzând că Şi-a dat Duhul a zis: Cu adevărat omul acesta era Fiul lui Dumnezeu!

Conform tradiției, după sfintele pătimiri ale Mântuitorului, acest sutaș a fost învățat cele ale credinței creștine de către sfinții apostoli. Părăsindu-și meseria de soldat s-a întors în Cezareea Capadociei, locul nașterii sale, unde a dus o viață de sfințenie.

Aici, pentru că făcea misiune creștină, a fost ucis de către autorități. Capul său a fost dus la Ierusalim drept dovadă a morții sale și arătat lui Pilat din Pont.

A fost un sfânt martir cinstit încă din primele veacuri creștine bucurându-se de o evlavie aparte mai ales în zona sa natală, Capadocia.

Sfântul Grigorie de Nyssa, într-una dintre epistolele sale adresată preoților din Nicomidia, lasă să se înțeleagă faptul că Longhin sutașul sau centurionul ar fi fost chiar întâistătătorul Bisericii din Capadocia.

Scrie Sfântul Grigorie de Nyssa: „Căci care a fost câștigul mai mare pentru romani, oare la început și-au pus întâistătători pe cineva de neam ales vreun senator de rang consular sau pe Petru pescarul care nu avea nici una dintre momelile lumii să atragă cinstire? Ce case avea, ce sclavi, ce proprietăți care să slujească acumulării de bogății? Nu era străin fără acoperiș deasupra capului, fără masă, și totuși mai bogat decât toți cei care au toate acestea pentru că neavând nimic îl avea în întregime pe Dumnezeu.

La fel și mesopotamienii, deși aveau satrapi nespus de bogați între ei, l-au preferat pe Toma ca întâistătător oricăruia dintre ei. La cretani era Tit, la cei din Ierusalim Iacob, și la noi capadocienii sutașul care la sfintele pătimiri a mărturisit dumnezeirea Domnului, deși erau mulți în acea vreme care proveneau din familii ilustre, care aveau crescătorii de cai și care se mândreau cu primele locuri în Senat.”

Așadar, Sfântul Longhin, cel convertit de vederea pătimirilor Mântuitorului l-a urmat prin mărturisirea sa plină de putere, dar l-a urmat și prin pătimirea martirică.

Diac. George Aniculoaie - Sinaxar - Sfântul mucenic Longhin, sutaşul

Sfântul mucenic Longhin, sutaş în armata lui Pilat, guvernatorul Iudeii, a fost rânduit să participe la Patimile Mântuitorului Iisus Hristos şi la paza mormântului, fiind cel care L-a împuns cu suliţa în coastă.

Văzând minunile care s-au petrecut (cutremurul, întunecarea soarelui, mormintele deschise şi pietrele despicate), a strigat: "Cu adevărat Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu".

Longhin şi alţi doi ostaşi n-au primit arginţii de la iudei ca să tăgăduiască Învierea Mântuitorului. Abandonându-şi slujba, s-a întors în ţara sa, Capadocia, şi L-a propovăduit pe Hristos ca un apostol.

Însă Pilat l-a pârât împăratului Tiberiu (14-37), iar acesta a trimis soldaţi care l-au decapitat pe Longhin. Capul lui a fost adus la Ierusalim lui Pilat, care l-a aruncat la gunoi.

După mulţi ani, a venit la Ierusalim o femeie nevăzătoare cu fiul ei. Dar pentru că fiul ei a murit, aceasta îl plângea. Însă Sfântul Longhin a mângâiat-o, promiţându-i că îi va vindeca ochii dacă îi va lua capul din locul indicat de el. După vindecarea minunată, a văzut în vis pe fiul său în cinste alături de sfânt.

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul mucenic Longhin, sutaşul

Sfântul Longhin a trăit pe vremea împăratului Tiberiu (14-37), era din părţile Capadociei şi slujea ca ostaş pe vremea când în Palestina cârmuia Ponţiu Pilat. A luat parte la Sfintele Pătimiri ale Mântuitorului Iisus Hristos şi el este acela care L-a împuns pe Iisus cu suliţa în coastă. A păzit Mormântul Domnului până la Înviere, deci fiind martor la minunile ce s-au săvârşit atunci, s-a luminat la inimă şi a crezut în Hristos-Domnul împreună cu alţi doi ostaşi din ceata sa: „Cu adevărat, Fiul lui Dumnezeu era Acesta!” (Matei 27, 54).

Sfântul Longhin sutaşul nu a primit arginţii care i-au fost daţi de către iudei ca să tăgăduiască Învierea şi să mărturisească mincinos că trupul Domnului a fost furat de ucenicii Săi.

Lăsând slujirea ostăşească a plecat în Capadocia unde propovăduia ca un apostol Învierea lui Hristos şi credinţa în dumnezeirea Lui.

Tradiţia spune că Pilat, înştiinţându-l pe Tiberiu că Longhin a părăsit dregătoria sa, a trimis ostaşi care i-au tăiat capul sfântului. Ducând la Ierusalim capul lui Longhin, Pilat l-a aruncat la gunoi, afară din cetate.

După mulţi ani, capul a fost descoperit prin minune dumnezeiască de o femeie oarbă care scoţându-l din pământ şi-a recăpătat vederea. Pentru aceasta, femeia a ridicat o prea frumoasă biserică în Capadocia în care a aşezat cu cinste moaştele Sfântului Longhin.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul mucenic Longhin, sutaşul

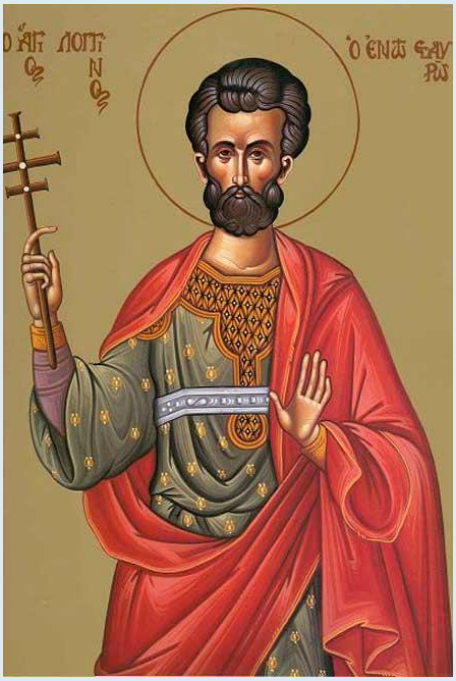

Biserica Ortodoxă îl sărbătorește astăzi pe Sfântul mucenic Longhin, sutașul.

Domnul nostru Iisus Hristos, prin negrăita Lui milă, a binevoit să ne mântuiască de la pierzare cu patima Sa cea de voie, prin Cruce, prin moarte și prin înviere, dându-Se spre chinuri, ca să se rănească pentru păcatele noastre.

Atunci un sutaș, anume Longhin, de neam din Capadocia, fiind sub stăpânirea lui Pilat, a fost pus împreună cu ostașii săi să slujească la sfintele patimi și la răstignirea lui Hristos.

Văzând el minunile cele ce s-au făcut de Hristos, adică cutremurul și schimbarea soarelui în întuneric, mormintele deschizându-se, morții înviind și pietrele despicându-se, a mărturisit că Hristos este Fiul lui Dumnezeu, precum grăiește dumnezeiescul evanghelist Matei: „Iar sutașul și cei ce străjuiau împreună cu dânsul pe Iisus, văzând cutremurul și cele ce s-au făcut, s-a temut foarte tare, zicând: cu adevărat Fiul lui Dumnezeu a fost Acesta”.

Despre Longhin sutașul zic unii că el a împuns cu sulița în coasta Domnului Iisus Hristos, Care a murit pe cruce, iar din sângele și apa ce au curs a câștigat tămăduire pentru ochii săi cei bolnavi. Apoi, fiind îngropat trupul făcător de viață al lui

Hristos, Longhin iarăși a fost pus de Pilat să străjuiască cu ostașii pe Iisus care zăcea în mormânt.

Iar când Domnul, cu mare slavă, a înviat din mormânt și prin minunata Sa sculare a înspăimântat pe străjeri, îngerul Domnului, pogorându-se din cer, a prăvălit piatra de pe mormânt și de frica lui s-au cutremurat străjerii și s-au făcut ca morți.

Atunci Longhin împreună cu alți doi ostași ai săi au crezut desăvârșit în Hristos și s-au făcut propovăduitori ai învierii Lui, mărturisind lui Pilat și arhiereilor toate cele ce s-au făcut.

Arhiereii au făcut sfat cu bătrânii și au dat ostașilor mulți arginți ca să tăinuiască învierea lui Hristos, zicând: „Ucenicii Lui L-au furat noaptea, pe când noi dormeam”. Însă Longhin nu a primit arginții și nu a vrut să tăinuiască minunea, ci a mărturisit-o și adevărată a fost mărturisirea lui.

Pentru aceasta Pilat și adunarea evreiască l-au urât pe Longhin și toată mânia lor pe care o aveau înainte asupra lui Hristos au îndreptat-o împotriva lui.

Căci cu cuvântul său vestea tuturor că Hristos este adevăratul Dumnezeu, a Cărui moarte și înviere dătătoare de viață el însuși le-a văzut și despre aceasta la toți a propovăduit.

Zavistnicii încercau asupra lui pricină și vreme potrivită să-l piardă, pentru că mărturisea pe Iisus Hristos, dar nu aflau, pentru că Longhin fiind mai bătrân și mai cinstit decât toți, era binecunoscut Cezarului.

Fiind înștiințat el de gândul lor cel rău ce îl aveau asupra lui, a voit mai bine să fie lepădat pentru Hristos, decât să viețuiască în locașurile iudeilor.

Și și-a lăsat dregătoria sa, haina și brâul cel ostășesc și luând cu el pe cei doi prieteni care aveau aceeași râvnă ca și dânsul, pentru Hristos, s-au depărtat și n-au mai viețuit cu popor și se îndeletniceau cu credința în adevăratul Dumnezeu.

Apoi au primit botezul de la Sfinții apostoli și nu după multă vreme au părăsit Ierusalimul și au mers împreună în Capadocia.

Acolo a fost propovăduitor și apostol al lui Hristos și a întors pe mulți din rătăcire la Dumnezeu. Apoi, lăsând cetatea aceea, a petrecut în satul tatălui său, viețuind în post și în rugăciune.

Adunarea evreiască din Ierusalim a fost înștiințată că Longhin a umplut toată Capadocia cu învățătura sa și cu mărturisirea cea dovedită despre învierea lui Hristos.

De aceea, arhiereii și bătrânii s-au umplut de zavistie și de mânie și, mergând la Pilat cu multe daruri, l-au rugat ca să trimită până la Cezarul din Roma veste împotriva lui Longhin care și-a lepădat dregătoria ostășească, s-a abătut de la stăpânirea romană și tulbură poporul din Capadocia propovăduind pe alt împărat.

Iar Pilat, luând darurile, a ascultat rugămintea lor și a trimis la Cezarul Tiberiu o scrisoare care cuprindea multă clevetire împotriva lui Longhin. Cu această scrisoare a lui Pilat au trimis iudeii mult aur Cezarului, răscumpărând moartea Sfântului Longhin.

Apoi degrabă a venit de la Cezar poruncă ca Longhin să fie pedepsit cu moarte, ca un potrivnic al Cezarului. Și îndată Pilat a trimis ostași în Capadocia ca să-i taie capul lui Longhin și apoi să-l aducă în Ierusalim, spre a dovedi adunării evreiești moartea lui.

Apoi Pilat a poruncit să fie uciși, după cererea evreilor care îl urau pe Dumnezeu, și cei doi ostași care lăsaseră împreună cu Longhin dregătoria ostășească și propovăduiau acolo, ca și dânsul, pe Hristos.

Ajungând trimișii lui Pilat în părțile Capadociei, întrebau cu stăruință unde este Longhin. Aflând că locuiește în satul părintesc, s-au sârguit să meargă acolo și umblau în taină, căutându-l pe Longhin nu spre a-l ucide, ci spre a-i aduce oarecare cinste, pentru că se temeau că să nu-i scape din mâini și să se întoarcă rușinați la cei ce i-au trimis.

De aceea, căutau să năvălească asupra lui în taină. Iar Sfântul Longhin, fiind plin de Duhul lui Dumnezeu, a știut cele ce vor să fie, pentru că i s-a descoperit lui cunună mucenicească ce i se gătea, și a ieșit singur în întâmpinarea lor. Văzându-i, cu dragoste le-a grăit cuvinte bune.

Iar ei, necunoscându-l, l-au întrebat: „Unde este Longhin care era odată sutaș?” Iar Longhin i-a întrebat: „Ce trebuință aveți cu el?”. Au răspuns ostașii: „Am auzit că este om bun și vrem să-l cercetăm; căci noi suntem ostași, iar el a fost sutaș de ostași, deci voim să-l vedem pe el”.

Iar Longhin le-a zis: „Rogu-vă pe voi, stăpânii mei, să vă abateți la casa mea și să vă odihniți puțin de cale, căci eu vi-l voi spune vouă, că știu unde viețuiește și sigur va veni la voi, că nu locuiește departe”. Iar ei s-au dus la dânsul.

Și le-a făcut Longhin ospăț mare, iar după ce s-a înserat, când oaspeții s-au veselit bine de vin, au spus lui Longhin pentru ce sunt trimiși. Însă mai întâi l-au rugat și l-au jurat cu jurământ ca să nu spună nimănui taina aceasta, temându-se ca nu cumva cineva să-l scape pe Longhin de dânșii.

Apoi i-au spus: „Noi suntem trimiși ca să luăm capul lui și capetele celor doi tovarăși ai lui, pentru că a venit porunca aceasta de la Cezar către Pilat”. Longhin, auzind că și pe prietenii lui îi caută ca să-i omoare, a trimis în grabă după dânșii, chemându-i la sine și nu le-a spus ostașilor că el este Longhin, până ce nu au venit și prietenii lui.

Iar ostașii adormind, Longhin a stat la rugăciune și toată noaptea aceea s-a rugat cu dinadinsul lui Dumnezeu, pregătindu-se pentru moarte. A doua zi ostașii se sârguiau să meargă în cale și l-au rugat pe Longhin ca să li-l spună pe acela pe care îl caută și pe care a făgăduit că are să-l arate.

Iar Longhin le-a zis lor: „Așteptați puțin, stăpânii mei, că am trimis după dânsul și fără zăbavă va veni la voi. Și să mă credeți pe mine că acela pe care îl căutați, singur se va da pe sine în mâinile voastre, numai să așteptați”.

Aflând Longhin că vin prietenii lui, a ieșit în întâmpinarea lor și, cuprinzându-i, i-a sărutat pe ei, zicându-le: „Bucurați-vă, robii lui Hristos și ai mei prieteni, că s-a apropiat veselia noastră; a sosit vremea dezlegării noastre din legăturile trupești. Căci, iată, acum vom sta împreună înaintea Domnului nostru Iisus Hristos, pe Care L-am văzut răbdând patimi, răstignire, îngropare și a înviat cu slavă. Pe Acela iarăși de acum Îl vom vedea șezând de-a dreapta lui Dumnezeu și ne vom sătura de vederea slavei Lui”.

Grăind acestea Longhin către prietenii săi, le-a spus lor de ce au venit ostașii de la Pilat și de la adunarea iudeilor: ca să-i ucidă pe ei pentru mărturisirea învierii lui Hristos. Iar ei, auzind acestea, s-au bucurat că se vor învrednici a fi părtași cununii mucenicești și că degrabă vor merge să stea înaintea Domnului lor, pe Care L-au iubit din tot sufletul.

Apoi, ducându-i pe prietenii săi la ostași, le-a zis: „Iată, aveți pe Longhin, iată aveți și pe cei doi prieteni ai lui, pentru că eu sunt Longhin pe care îl căutați, iar aceștia

doi sunt prietenii mei, care împreună cu mine au văzut învierea lui Hristos și au crezut. Deci faceți-ne nouă așa precum aveți poruncă de la cei ce v-au trimis pe voi”.

Iar ostașii, auzind acestea, s-au umilit și pe moment nu credeau că el este Longhin. Apoi, înștiințându-se cu adevărat, se rușinară și nu voiau să-l omoare pe binefăcătorul lor.

Iar Longhin îi silea pe ei ca să îndeplinească porunca și le zicea: „Nu puteți să-mi răsplătiți mai bine pentru dragostea mea către voi decât dacă mă veți trimite degrabă la Domnul meu, pe Care de mult doresc să-L văd”.

Apoi, s-a îmbrăcat în haine albe de îngropare, a arătat cu mâna un deal care era în apropiere și a poruncit casnicilor săi ca acolo să-i îngroape trupul și să pună împreună cu dânsul și trupurile celor doi prieteni ai săi.

Rugându-se mult și dând tuturor celor ce erau acolo sărutarea cea mai de pe urmă și-au plecat sub sabie capetele lor, iar ostașii, tăindu-le, au luat cu dânșii capul Sfântului Longhin și s-au dus.

Iar cei de pe lângă casă au îngropat cu cinste trupurile sfinților la locul arătat de Sfântul Longhin, iar cinstitul și sfântul lui cap a fost dus de ostași la Ierusalim, ca să fie dovadă lui Pilat și iudeilor despre uciderea lui Longhin.

Pilat și cu iudeii, văzând capul sfântului, a poruncit ca să-l arunce afară din cetate și l-au tăvălit mult în gunoi până ce a fost astupat acolo.

Domnul, Care păzește toate oasele plăcuților Săi, a păzit întreg, în gunoi, capul Sfântului Longhin. Și când a vrut ca să-l prea mărească pe robul său pe pământ înaintea oamenilor, precum îl prea mărise în cer înaintea îngerilor, a descoperit sfântul lui cap astfel: O femeie văduvă din Capadocia orbise de amândoi ochii și multă vreme a căutat ajutor pe la doctori, dar n-a aflat nicăieri. Apoi s-a gândit să meargă la Ierusalim și să se închine acolo la sfintele locuri, căutând ajutorul lui Dumnezeu pentru ochii săi cei orbi. Luând cu ea pe fiul ei, primul născut, a luat calea Ierusalimului și a fost dusă de dânsul până acolo.

Ajungând la sfintele locuri, fiul ei s-a îmbolnăvit și după puține zile a murit. Din pricina aceasta văduva avea mare mâhnire și plângea de îndoita-i orbire: căci a pierdut și ochii și pe fiul ei, care era ca o lumină a ochilor săi.

Plângând ea nemângâiata și tânguindu-se cu amar, i s-a arătat în vedenie Sfântul Longhin și a mângâiat-o, făgăduindu-i că și pe fiul ei i-l va arăta în slava cerului și lumina ochilor i-o va dărui. Și i-a povestit toate cele despre sine; cum a fost la patimi, la răstignire, la îngropare și la învierea lui Hristos, cum a propovăduit în Capadocia pe Hristos și a pătimit pentru Dânsul cu prietenii săi.

Și i-a poruncit ei să meargă înaintea cetății și să afle capul lui acoperit de gunoi și i-a zis: „Ție ți s-a rânduit aceasta spre tămăduirea ta”. Iar ea, mângâindu-se în necaz, s-a sculat și a mers, fiind condusă afară din cetate. Femeia ruga pe cei care o duceau, zicându-le: „Unde veți vedea gunoi mult adunat, acolo să mă duceți”.

Și așa s-a făcut; aflând gunoi mult, au dus-o acolo, iar ea a început a scormoni gunoiul cu mâinile. Deși nu vedea nimic cu ochii, avea credință mare în cuvintele sfântului, cel ce i-a grăit în vedenie. După rânduiala lui Dumnezeu, îndată a găsit ceea ce căuta.

Deodată a văzut lumina soarelui, pentru că i s-au deschis ochii și a văzut în gunoi capul sfântului. Și s-a bucurat, nu atât de lumina soarelui pe care a văzut-o, cât mai ales de capul sfântului, pe care l-a aflat și prin care a câștigat vederea.

Și l-a prea mărit pe Dumnezeu, iar pe Sfântul Longhin, robul său, l-a cinstit. Luând capul și sărutându-l, l-a dus cu bucurie în casa în care găzduia și, spălându-l, l-a uns cu miresme bine mirositoare. Așa de mult se veselea de aflarea acelei duhovnicești visterii, încât și-a uitat mâhnirea pentru fiul cel mort.

În noaptea următoare i s-a arătat iar Sfântul Longhin, în lumină mare, aducând pe fiul ei la dânsa, strălucind în îmbrăcăminte de nuntă și, cuprinzându-l pe acesta cu dragoste părintească, a zis către văduvă: „Vezi pe acela pentru care ești în durere? Iată, femeie, pe fiul tău, iată în ce fel de cinste și slavă se află, vezi-l și te mângâie, pentru că Dumnezeu l-a numărat în cetele cele cerești, care se află în Împărăția Lui; iar eu l-am luat acum de la Mântuitorul și nu va fi depărtat de mine niciodată. Și să iei capul meu și trupul fiului tău și să le pui într-o raclă. Să nu plângi mai mult pe fiul tău, nici să se tulbure inima ta, căci mare slavă, bucurie și veselie nesfârșită i s-a dat lui de la Dumnezeu”.

Dacă a auzit aceasta, femeia s-a sculat și degrabă a pus într-o raclă capul mucenicului, împreună cu trupul fiului ei cel mort și s-a întors la casa sa, slăvind și lăudând pe Domnul. Sosind în patria sa, a îngropat la un loc trupul fiului ei împreună cu cinstit capul sfântului mucenic.

Proloage - Pomenirea Sfântului mucenic Longhin, sutaşul

Luna octombrie în 16 zile: Pomenirea Sfântului mucenic Longhin, sutaşul.

Sfântul Longhin a trăit pe vremea lui Tiberiu împăratul (14-37). Se trăgea din părţile Capadochiei şi slujea în oaste ca sutaş, pe când în Palestina cârmuia Ponţiu Pilat. A fost orânduit, din porunca acestuia, să slujească la Sfintele Patimi şi la Răstignirea cea de bună voie a Domnului Hristos, pentru mântuirea lumii. El este acela care L-a împuns pe Iisus cu suliţa în coastă şi tot el, cu ostaşii lui, a făcut de strajă după îngropare, la mormântul Domnului, până la Înviere.

Deci, fiind el martor la semnele ce s-au făcut la patima lui Hristos, precum cutremurul, schimbarea soarelui în întuneric, strălucirea îngerului Învierii, s-a luminat la inima sa şi, crezând în Domnul, împreună cu alţi doi ostaşi din ceata sa, a zis: ***"Cu adevărat, Fiul lui Dumnezeu era Acesta!" (Matei 27, 57).***

Drept aceea, n-a primit arginţii care i se dădeau lui de către iudei, ca să tăgăduiască Învierea şi să mărturisească mincinos ca trupul Domnului a fost furat de ucenicii Săi. Deci, lăsându-şi slujba sa la oaste, s-a întors în ţara sa, Capadochia şi a propovăduit, ca un apostol, învierea lui Hristos şi credinţa cea nouă.

O veche tradiţie spune că Pilat a înştiinţat pe împăratul Tiberiu că Longhin sutaşul a părăsit dregătoria ostăşească şi că Pilat a primit de la Roma scrisoare cu porunca împărătească pentru uciderea lui Longhin.

Deci, Pilat a trimis ostaşi de i-au tăiat capul lui Longhin şi celor doi ostaşi care credeau ca şi dânsul. Şi, ducând la Ierusalim capul lui Longhin, spre încredinţarea lui Pilat, acesta a aruncat sfântul cap la gunoi, afară din cetate.

Iar după mulţi ani, o femeie de bun neam din Capadochia, pierzându-şi vederea a mers la Ierusalim cu fiul ei, singurul născut, nădăjduind să-şi găsească leac orbirii, la cele sfinte locuri; dar acolo a ajuns-o moartea fiului ei şi plângea, acum, cu îndoita jale.

Dar i s-a arătat în vis Sfântul Longhin şi, spunându-i cine este, i-a arătat ei şi locul unde este îngropat capul său şi o îndemna să-l scoată de acolo, că se va tămădui de ochi.

Femeia a lucrat cu multă credinţă şi osârdie şi aflând gunoiul, a săpat cu mâinile ei şi a scos capul Sfântului: şi s-a tămăduit vederea ochilor, ba încă a văzut în vis şi pe fiul ei, în cinste, la un loc cu Sfântul.

Şi aşa, căutând ea lecuirea ochilor, nu numai această a dobândit-o, ci şi pe Sfântul l-a aflat de atunci cald ocrotitor.

Şi, zidind ea o prea frumoasă biserică în Capadochia, a aşezat acolo mucenicestile moaşte şi au fost multă vreme izvoare de tămăduiri, pentru toţi credincioşii, întru slava Domnului nostru Iisus Hristos.

Întru această zi, cuvânt despre Sfântul Andrei, că se ruga pentru cei ce-l necăjeau şi cum a văzut Raiul.

Pe când umbla Sfântul Andrei printre oameni în târg aproape de stâlpul pe care l-a ridicat Sfântul împărat Constantin (este vorba de stâlpul deasupra căruia Sfântul împărat a pus întru slavă, cinstitele piroane cu care a fost pironit pe cruce trupul cel de viaţă făcător al lui Hristos Dumnezeu, pentru acoperirea şi păzirea Constantinopolului), o oarecare femeie cinstită, luminată de Duhul lui Dumnezeu, fiind în somn, a văzut pe fericitul Andrei, că umbla printre mulţi oameni, strălucind ca un stâlp de văpaie şi slobozind scântei de foc în văzduh.

Iar unii, fără de minte fiind, îi dădeau brânci, alţii îl băteau peste grumaji, alţii făcându-i felurite alte necazuri şi mulţi, privind la dânsul, ziceau: "Câte nebunii face acesta!" Dar, să nu mai fie aşa nici vrăjmaşilor noştri! Căci, iată, după dânsul umblau nişte făpturi vinete şi întunecate, grăind: "O, de n-ar mai da Dumnezeu pe altul ca acesta pe pământ, că nimeni altul nu ne-a ars inima noastră ca acesta. Că, nevrând să facă slujba stăpânului său, s-a prefăcut nebun şi batjocoreşte pe toată lumea."

Încă a mai văzut femeia aceea că întunecaţii însemnau pe cei ce băteau pe Sfântul şi ziceau în sinea lor: "Aceasta ne este nouă măcar de mângâiere, că prosteşte îl bat pe el, că pentru această pricină vor fi osândiţi în ceasul morţii lor, întrucât pe plăcutul lui Dumnezeu l-au bătut fără chibzuinţă şi nu le este lor mântuire."

Acestea auzindu-le, cu Duhul lui Dumnezeu, Sfântul, ca o văpaie făcându-se asupra vineţilor acelora, le-a risipit, cu putere înfricoşătoare, semnele lor şi-i ocăra pe ei, zicând: "Nu vi se cade vouă a-i însemna pe aceştia, că eu m-am rugat Stăpânului meu, ca să nu le fie lor păcat din aceasta, adică pentru că mă bat pe mine, că din neştiinţă o fac şi se cade ca de lucrurile cele din neştiinţă să primească iertăciune."

Iar după ce a auzit pe Sfântul grăind către vineţii aceia, femeia a căutat în sus şi a văzut că, iată, cerul era deschis, ca nişte porţi, şi ieşeau de acolo mulţime de rândunele frumoase, iar în mijlocul lor, un porumbel mare, alb ca zăpadă, S-a pogorât şi sta cu rândunelele, deasupra Sfântului, purtând o frunză de aur, ca de măslin, în gura sa şi grăia către dânsul, ca omul, aşa: "Primeşte frunza aceasta, că Tatăl Atotţiitorul şi Domnul Savaot ţi-a trimis-o ţie, ca semn din Rai, că eşti milostiv şi iubitor de oameni, precum este şi El milostiv şi te va proslăvi pe tine şi El însuşi va înălţa numele Său prin tine, că ai socotit a-i milui pe cei ce te bat pe tine şi a nu avea ei din aceasta păcat." Şi aceasta zicând, porumbelul a stat pe capul lui.

Deci, văzând această minune, acea milostivă femeie a început a se mira. Apoi, venindu-şi iar întru sine, după vedenia din vis, nu putea să mai vadă nimic şi, minunându-se, zicea: "O, câţi luminoşi are Dumnezeu pe pământ şi nimeni nu ştie de dânşii."

Şi de multe ori a voit să spună cele ce vedea, dar puterea lui Dumnezeu o oprea pe dânsa, că chiar de ar fi dorit, de frică, tăinuia minunea aceea.

Deci, odinioară, a întâmpinat Andrei pe femeia aceea şi i-a zis: "Păzeşte-mi taina mea, Varvara (că aşa era numele ei) şi să nu o spui la nimeni acum, până ce voi trece la locul acoperământului celui minunat al casei lui Dumnezeu!"

Iar ea i-a zis lui: "Chiar de aş voi să spun cuiva, nu pot, cinstite părinte luminătorule şi Sfinte al lui Dumnezeu, că mă opreşte pe mine o Putere nevăzută şi intră cutremurând oasele mele şi puterea mea întru mine se tulbură."

Dumnezeului nostru, slavă!

Întru aceeaşi zi, cuvânt despre un călugăr făţarnic.

Ne spunea Atanasie presviterul o istorie înfricoşătoare: că este o mănăstire, ce se numeşte Galata, şi acolo a fost un călugăr, pe care îl socoteau sfânt cu viaţa, când era viu, care lucru abia la sfârşit s-a arătat.

Că acesta se făcea că posteşte înaintea fraţilor, iar, pe ascuns de ei, mânca; şi de aceasta fraţii nu ştiau nimic. Deci, a venit asupra lui o boală trupeasca şi, iată, văzându-se înaintea morţii, a chemat la el pe toţi fraţii.

Iar ei au venit la dânsul, vrând să audă de la el ceva mare, ca de la un bărbat cinstit. Dar el, cu amar, tremurând cumplit şi scuturându-se, a început a striga, zicând: "Vai de mine, ticălosul, fraţilor. Că, iată, acum m-am dat cumplitului vrăjmaş, că într-acest fel de necurăţie am vieţuit. Că înaintea voastră mă arătam că postesc, precum aţi şi crezut toţi, iar pe ascuns de voi am mâncat, care lucru nu l-aţi ştiut. Şi iată acum sunt dat balaurului, spre mâncare şi legându-mi cu coada picioarele, genunchii şi grumajii, cumplit mă strânge, iar capul său, în gura mea bătându-l, trage, prin sorbire, tot ticălosul meu suflet."

Dar, pe când zicea el acestea despre sine, îndată a murit, că nu l-a mai lăsat Dumnezeu să trăiască, că i-a primit pocăinţa lui, izbăvindu-l de balaurul pe care îl vedea.

Dumnezeului nostru slavă, acum şi pururea şi în vecii vecilor! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului mucenic Longhin [sutaşul, cel de lângă Crucea Domnului]

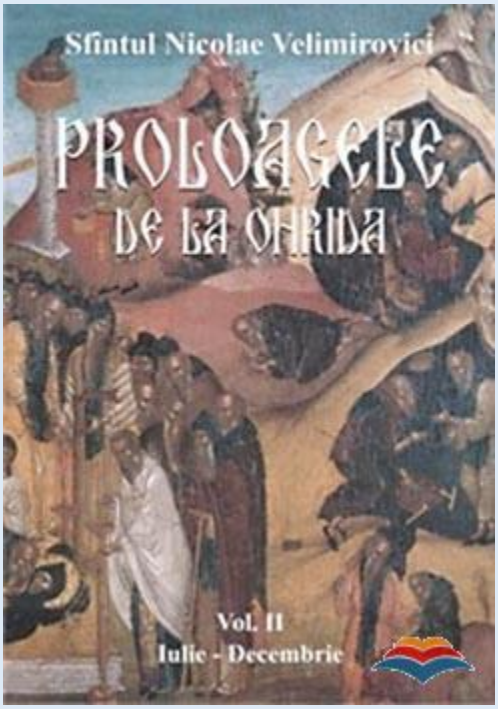

Dumnezeiescul apostol şi evanghelist Matei, scriind în cuvinte Patima Domnului nostru Iisus Hristos, zice: ***Iar sutaşul şi cei ce împreună cu el păzeau pe Iisus, văzând cutremurul şi cele întâmplate, s-au înfricoşat foarte, zicând: Cu adevărat, Fiul lui Dumnezeu era Acesta! (Matei 27: 54).***

Sutaşul acesta este fericitul Longhin, care împreună cu doi dintre soldaţii săi au venit la credinţa în Hristos, Fiul lui Dumnezeu. El a fost centurionul care a avut în comandă şi paza Crucii la Răstignirea Domnului de pe Muntele Golgota şi pe aceea de la Sfântul Lui mormânt.

Când bătrânii iudeilor au aflat de învierea lui Hristos, ei i-au mituit pe soldaţi ca să împrăştie zvonul mincinos cum că Hristos nu a înviat, ci că trupul Lui mort a fost furat de ucenicii Săi. Ei au încercat să îl cumpere astfel şi pe Longhin, însă Longhin nu s-a lăsat cumpărat.

Văzând aşa iudeii au recurs la strategia lor clasică: ei au hotărât să îl lichideze fizic pe cel pe care nu 1-au putut cumpăra. Aflând aceasta, Longhin atunci s-a lepădat de centura lui militară, s-a botezat de către un sfânt apostol împreună cu doi dintre

soldaţii lui şi împreună cu ei a părăsit Ierusalimul în taină, strămutându-se cu toţii în Capadocia.

El acolo şi- a închinat viaţa creştineştii vieţuiri, întru post şi rugăciune. Ca martor viu al învierii lui Hristos, el a convertit pe mulţi dintre păgâni la adevărata credinţă cu mărturisirea lui.

El după aceea s-a retras într-un sat de pe moşia tatălui lui. Dar răutatea iudeilor 1-a ajuns până acolo. Ei 1-au calomniat pe Longhin atât de murdar şi de persistent înaintea lui Pilat, încât acesta a trimis soldaţi care să îl ucidă prin decapitare.

Sfântul Longhin a cunoscut cu duhul apropiatul lui sfârşit şi a ieşit în întâmpinarea celor trimişi să-1 ucidă. El i-a adus în casa lui, fără să le spună cine este. El i-a primit pe soldaţi cu mare ospitalitate şi căldură, odihnindu-i cu hrană şi cu somn.

Pe când soldaţii dormeau, Sfântul Longhin a stat la rugăciune şi a petrecut astfel întreaga noapte, pregătindu-se pentru ieşirea sufletului lui.

În zori el i-a chemat pe cei doi însoţitori ai lui, foştii lui soldaţi, s-a îmbrăcat în haine albe de îngropare şi le-a poruncit casnicilor lui să îl îngroape pe un anume deluşor, învăţându-i toate cele de trebuinţă.

Apoi i-a trezit pe soldaţi şi le-a zis că el este Longhin pe care ei trebuie să-1 ucidă. Soldaţii au rămas uimiţi şi lipsiţi de orice îndrăzneală, atât de mult încât au ţinut sfat să nu ducă la îndeplinire uciderea, ci să raporteze că Longhin nu a fost de găsit.

Longhin însă le-a arătat soldaţilor că trebuie să execute comanda primită. Soldaţii au predat capul lui Longhin lui Pilat, care 1-a trimis mai departe iudeilor. Aceştia au luat acel sfânt cap şi 1-au aruncat pe o grămadă de gunoi din afara cetăţii.

Cântare de laudă la Sfântul mucenic Longhin, sutaşul

Sfântul Longhin a stat sub Cruce
Când pe Cruce Domnul sufletul Său
Şi-a dat.

Longhin văzut-a năprasnica mânie a cerului
Ce din senin, la moartea Domnului, a izbucnit.

El a văzut al pământului cutremur,
Şi lumina soarelui cum întru întuneric s-a făcut.

Atunci mormintele s-au deschis,
Şi cei cunoscuţi ca morţi au intrat în Ierusalim.

Viteazul Longhin s-a cuprins de spaimă,
Şi a strigat cu suspin din rărunchi:
Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu era Acesta!
Păcătoşii L-au răstignit pe Cel Nevinovat!

Lângă el se aflau şi doi soldaţi ai lui,
Ei strigătul comandantului lor l-au confirmat în cor.

Longhin, sutaşul martorul
ocular al învierii a fost,
încă şi pe ale Domnului cumplite batjocoriri
Sutaşul Longhin le-a mărturisit.

El martor ocular a fost, adevărat,
Şi adevărul văzut nu a voit să-l ascundă:
Ci el viteaz l-a propovăduit oriunde a mers,
Preaslăvindu-L cu râvnă pe Domnul Hristos înviat.

El până la moarte al Domnului oştean a rămas,
El pentru Domnul, cu mucenicie,
al său cap şi l-a dat.

Cugetare

Descoperirea moaştelor Sfântului mucenic Longhin, sutaşul a fost după cum urmează: curgând foarte multă vreme de la uciderea lui, s-a întâmplat în Capadocia la un moment dat că o femeie a orbit. Doctorii nu au putut să o ajute cu nimic. Atunci femeii i-a venit gândul stăruitor să meargă la Ierusalim şi să se închine la Sfintele Locuri, cu nădejdea că astfel îşi va recăpăta vederea. Ea îl avea cu dânsa doar pe fiul ei foarte tânăr, care îi slujea.

Dar de îndată ce au ajuns la Ierusalim, fiul ei s-a îmbolnăvit şi a murit. Femeia a căzut pradă unei cumplite dureri şi deznădejdi. Ea îşi pierduse nu doar lumina ochilor celor trupeşti, ci îl pierduse şi pe unicul ei fiu, ochii sufletului ei, dar şi călăuza trupului şi vieţii ei.

În această durere aflându-se sărmana văduvă, Sfântul Longhin i s-a arătat ei şi a mângâiat-o cu făgăduinţa că îi va reda vederea şi îi va descoperi negrăita slavă cerească întru care petrece acum iubitul ei fiu.

În această vedenie Sfântul Longhin i-a descoperit toate cele despre dânsul şi i-a cerut să iasă afară din cetate la un anumit loc plin de gunoaie şi să sape acolo adânc, până ce va afla capul lui. Apoi va vedea, i-a zis sfântul, cele ce vor urma.

Femeia s-a ridicat şi s-a îndreptat cu înfrigurare şi pe bâjbâite spre ieşirea din cetate. Ajungând acolo, ea a strigat după ajutor, cerând vreunui om să o ducă la grămada cea mare de gunoi şi să o lase acolo.

Îndurându-se cineva de ea şi ducând-o acolo, femeia, singură, s-a aplecat şi a început să sape cu mâinile, plină de nestrămutată credinţă că adevărată este făgăduinţa sfântului.

Săpând, mâinile ei s-au atins de capul sfântului şi femeia şi-a recăpătat pe loc vederea. Plină de bucurie şi de recunoştinţă faţă de Dumnezeu, femeia a luat sfântul cap al Sfântului mucenic Longhin, sutaşul 1-a spălat, 1-a uns cu aromate şi 1-a tămâiat, apoi 1-a pus în casa ei, ca pe cea mai scumpă comoară a pământului.

Luare aminte

Să luăm aminte la curajul Sfântului arhidiacon Ştefan, întâiul mucenic care fără frică L-a mărturisit pe Hristos:

- *La cum Sfântul Ştefan a arătat toate minunile şi milostivirile lui Dumnezeu faţă de poporul evreu încă de la început, de-a lungul veacurilor;*
- *La cum a dat pe faţă răutatea satanicească a iudeilor celor luptători împotriva lui Dumnezeu şi celor plini de toate fărădelegile;*
- *La cum el i-a numit pe bătrânii iudeilor trădători şi asasini ai lui Hristos.*

Predică despre munţii şi adâncurile lui Dumnezeu

Dreptatea Ta ca munţii lui Dumnezeu, judecăţile Tale adânc mare (Psalmul 35: 6).

Munţii dreptăţii lui Dumnezeu taie distanţele timpului şi spaţiului, înălţându-se deasupra pământului, până la cer; ei se înalţă pe deasupra norilor vremurilor, până la tăriile de cleştar ale eternităţii.

Oare nu sunt sfinţii lui Dumnezeu purtătorii dreptăţii Lui? O, ei cu adevărat anulează spaţiul şi timpul! Căci deşi născuţi în timp, ei acum se veselesc în veşnicie. Şi vieţuind în veşnicie, ei totuşi se coboară în timpul nostru până la noi şi ne ajută pe noi ca nişte fraţi puternici pe fraţii lor mai slabi. Ei pe pământ au trăit, într-un loc şi un timp anume, dar acum pe ei îi prea slăveşte toată zidirea.

Pe toate cele cinci continente ale lumii se înalţă Sfinte biserici în cinstea Sfinţilor apostoli, mucenici şi drepţi ai lui Dumnezeu. Aceştia sunt munţii dreptăţii lui Dumnezeu pe care nimic nu-i umbreşte, nimic nu-i ţărmureşte, nimic nu-i cuprinde, munţi pe care nimeni nu îi poate măsura cu nici o măsură a lumii.

Care alţi munţi se pot măsura cu munţii lui Dumnezeu? Şi care oameni s-ar putea vreodată compara cu oamenii lui Dumnezeu? Şi ce slavă mai este asemenea slavei celor pe care îi slăveşte Dumnezeu?

O, fraţilor, să ne bucurăm întru dreptatea lui Dumnezeu şi să ne veselim de munţii cei înalţi ai dreptăţii lui Dumnezeu!

Judecăţile Tale adânc mare. Adică, judecăţile purtării Tale de grijă sunt tot atât de necuprinse ca adâncurile mării.

- *Tu 1-ai aruncat pe Iov pe grămada durerilor numai ca să îl prea slăveşti pe el după aceea;*
- *Tu 1-ai înălţat pe Saul pe tron, pentru ca el să se arunce în adâncul pierzaniei de acolo;*
- *Tu ai milă de cel păcătos, Tu îi dai lui belşug şi sănătate, aşa ca el să se poată căi de păcatele lui cu amar;*
- *Tu îi cerţi pe cei drepţi, pentru ca să îi întăreşti şi mai mult întru credinţă şi nădejde!*

Sfântă Biserică Ta este cel mai înalt pisc al dreptăţii Tale şi izvorul multor altor piscuri măreţe. Sfântă Biserică Ta, O Doamne, cearcă judecăţile şi căile Tale, şi mare este înţelepciunea ei şi dulce ca fagurele plin de miere.

O, Doamne, împrăştie norii răutăţii din inimile noastre, ca să cunoaştem cu adevărat dreptăţile şi căile Tale. Căci Ţie se cuvine toată slava şi mulţumita în veci, Amin.

“Priviţi-l pe Hristos răstignit: braţele Lui sunt deschise pentru a ne îmbrăţişa, ca să încăpem în braţele Lui noi toţi!” - mitropolitul Antim de Alexandroupolis despre Sfântul Longhin sutaşul şi iertarea păcatelor cu care îl rănim pe Hristos

Extras din cuvântul de la Mănăstirea Putna al Înaltpreasfinţitului Antim, mitropolit de Alexandroupolis, în Duminica a XXI-a după Rusalii (pilda semănătorului), 2016:

[…]

Dar oare credeţi că astăzi credinţa şi Hristos nu sunt loviţi? Este lovit Hristos de noi toţi, şi de clerici, şi de laici. De multe ori, cu gura Îl cinstim pe Hristos, dar cu viaţa noastră, cu faptele noastre Îl răstignim pe Hristos. Să nu cădem, însă, în deznădejde pentru aceasta.

Astăzi îl sărbătorim pe Sfântul Longhin, cel care a fost ostaşul sub a cărui comandă ostaşii L-au răstignit pe Hristos, el e cel care a poruncit ca Hristos să fie împuns în coastă. L-au împuns în coastă pe Hristos pentru că au vrut să se încredinţeze că Hristos a murit. Şi, când au văzut că din coasta Mântuitorului a curs sânge şi apă, acest om, care atât de dur a fost cu Hristos, s-a pocăit şi a mărturisit că Acesta este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu.

Asta să facem şi noi toţi: dacă-L rănim pe Hristos cu faptele şi cu cuvintele noastre, ne putem pocăi, ne putem mărturisi şi să devenim sfinţi, aşa cum a devenit sfânt Sfântul Longhin, cel care l-a răstignit pe Hristos.

Acesta este Dumnezeul nostru, Care ne iubeşte atât de mult şi ne aşteaptă mereu! Priviţi-L pe Hristos răstignit: braţele Lui sunt deschise pentru a ne îmbrăţişa, ca să încăpem în braţele Lui noi toţi. Să ne pară rău pentru păcatele noastre, dar să nu deznădăjduim, pentru că braţele Dumnezeului nostru sunt deschise şi ne aşteaptă. Aşteaptă pocăinţa noastră şi atunci ne îmbrăţişează şi ne ia alături de El în Rai. Acest Rai vi-l doresc dumneavoastră, tuturor, şi vă rog să vă rugaţi şi pentru mine şi pentru ţara mea.

Am venit în România la invitaţia ÎPS Teofan, la sărbătorile cuvioasei Paraschiva şi cu binecuvântarea ÎPS Pimen am venit şi am slujit astăzi în această mănăstire, împreună cu părintele stareţ Melchisedec şi cu părinţii din mănăstire. Este împreună cu noi şi maica stareţă Macrina de la o mănăstire din eparhia noastră, o mănăstire care iubeşte mult România şi evlavia poporului român. Şi, ori de câte ori vin maici aici, în România, sau merg maici sau părinţi din România la Alexandropolis, de fiecare dată ne folosim din credinţa noastră. Aici nu am venit ca turişti, ci am venit ca pelerini. Am venit să ne închinăm la bisericile, la sfintele moaşte, la credinţa şi întreaga viaţa creştină a poporului român. Vă rog să vă rugaţi pentru toţi creştinii ortodocşi greci.

Îi mulţumesc părintelui stareţ Melchisedec care mi-a dat ocazia să slujesc astăzi Sfânta Liturghie şi să mă bucur împreună cu frăţiile voastre. Îmi pare rău că nu pot să vorbesc în limba frăţiilor voastre, dar limba credinţei este mult mai puternică. Ne bucurăm că maica Isidora de la mănăstirea Makri din eparhia noastră vorbeşte foarte, foarte bine limba română, încât în Grecia este întrebată şi i se spune: <Vorbiţi foarte bine limba greacă!>, crezând că este din România.

Credinţa ortodoxă este cea care ne aduce atât de aproape. Mă rog ca bunul Dumnezeu să vă binecuvânteze, Maica Domnului să vă păzească şi toţi sfinţii noştri să vă acopere cu mâinile şi cu inimile lor!

Să înaintaţi în credinţă; să nu ne temem de această perioadă, de necredinţa care domneşte în lume. Hristos ne spune că, la sfârşit, noi, prin credinţa noastră vom birui. Şi, dacă lumea din jurul nostru seamănă cu nişte lupi, Evanghelia ne spune că la sfârşit oile vor birui. Slavă dăm lui Dumnezeu şi credinţa creştină să fie în inimile noastre. Iubim lumea în care trăim, dar, mai mult decât asta, Îl iubim pe Hristos. Acest Hristos să fie mereu în inimile şi în viaţa frăţiilor voastre!

Cuviosul Paisie Aghioritul - Ce fel de vitejie aveau Sfinţii!

- Părinte, mă gândesc că, dacă aş fi văzut roata Sfintei Ecaterina, aş fi murit de frică.

- Dacă ai fi murit înainte de a te sui pe roată ar fi fost bine, ar fi fost binecuvântarea lui Dumnezeu. Dar dacă ai fi urcat acolo şi ai fi început să te temi, acesta ar fi fost chinul cel mare. Mucenicii aveau intenţie bună, ajuta şi Hristos şi de aceea răbdau durerile. Ce dragoste aveau Sfinţii mucenici pentru Hristos, ce vitejie!

- ✓ *Sfânta Solomoni cu cei şapte fii ai ei (pomenirea lor se prăznuieşte la 1 august) au mărturisit unul după altul.*
- ✓ *Sfântul Longhin (pomenirea lui se prăznuieşte la 16 octombrie) a găzduit şi a făcut masă celor care au mers să-l prindă. Aceia se grăbeau ca el să le arate cine este Longhin, ca să-i taie capul, iar acela le spunea: „O să vi-l arăt!" Iar atunci când le-a spus că este el, aceia au dat înapoi, dar Sfântul Longhin i-a rugat să-şi săvârşească porunca ce o aveau şi aşa i-au tăiat capul.*
- ✓ *Şi Sfântul Ghedeon de la Mănăstirea Karacalu (pomenirea lui se prăznuieşte la 30 decembrie), ce răbdare a avut! „Luaţi-mi mâna", a spus călăilor. „Luaţi-mi şi piciorul, luaţi-mi şi nasul. Şi ca să nu mai vorbesc prea multe, luaţi-mi-le pe toate", înfricoşător!*

Dar pentru ca omul să ajungă la măsura aceasta, trebuie să nu se iubească pe sine, ci să-L iubească pe Hristos.

Mama intră în foc ca să-şi salveze copilul şi pentru că dragostea ei este mai puternică decât arderea focului, nu simte durere. Dragostea pentru copilul ei acoperă durerea. Cu atât mai mult dragostea pentru Hristos.

Pentru Sfântul care merge spre mucenicie, dragostea lui pentru Hristos este mai presus de durere, de aceea o şi neutralizează. Mucenicii simţeau sabia călăului mai dulce decât arcuşul vioarei. Când dragostea pentru Hristos se înmulţeşte, atunci mucenicia este prăznuire. Focul răcoreşte mai bine decât baia, pentru că arderea lui se biruieşte de focul dragostei dumnezeieşti. Jupuirea este desfătare. Dumnezeiasca dragoste cuprinde şi inima, cuprinde şi mintea, iar omul înnebuneşte. Nu simte nici durere, nici nimic de acest fel, pentru că mintea lui este la Hristos, iar inima lui este inundată de bucurie.

Câţi Sfinţi nu mergeau la mucenicie şi simţeau o astfel de bucurie, de parcă ar fi mers la vreo prăznuire!

- ✓ *Sfântul Ignatie (pomenirea lui se prăznuieşte pe 20 decembrie) alerga la mucenicie şi striga: „Lăsaţi-mă să mor mucenic! Lăsaţi-mă să mă mănânce fiarele”!*

Bucuria ce o simţea acela n-o simte nici un tânăr îndrăgostit care spune: „Vreau s-o iau pe aceea şi nu bag în seamă pe nimeni, nici pe mamă, nici pe tată". „Nebunia" Sfântului Ignatie era mai mare decât nebunia celui îndrăgostit.

(Cuviosul Paisie Aghioritul, Cuvinte duhovnicești, vol.2: Trezvie duhovnicească, traducere de Ieroschimonah Ștefan Nuțescu, Ed. a 2-a, Editura Evanghelismos, București, 2011, pp. 259-260)

Părintele Iosif Trifa - Pe urmele Mântuitorului - Longhin, sutaşul

Când L-au răstignit pe Mântuitorul era în preziua Paştilor evreieşti. Iudeii au intervenit la Pilat sa le dea voie să ridice pe cei răstigniţi, sau mai bine zis să-i omoare mai degrab, ca să nu li se „spurce Paştile”.

Celor ce nu mureau curând pe cruce era datina să li se zdrobească picioarele, ca să moară mai degrab. ***„Deci au venit ostaşii şi celui dintâi tâlhar i-au zdrobit fluierele, asemenea şi celuilalt, iar venind la Iisus, dacă au văzut că atunci murise nu I-au zdrobit fluierele, ci unul dintre ostaşi cu suliţa coasta Lui a împuns, şi îndată a ieşit sânge şi apă. Şi cel care a văzut a mărturisit şi adevărată este mărturisirea lui” (Ioan 19,31-35).***

Cel care a împuns cu suliţa coasta Domnului a fost Longhin sutaşul, care din acea clipă a devenit un înflăcărat mărturisitor al Domnului. Acesta a fost cel dintâi păcătos care a gustat din Jertfa Sângelui şi s-a mântuit.

Milioane şi milioane de suflete au mai gustat de atunci din jertfa aceasta care până la sfârşitul veacurilor va sta mereu deschisă ca un izvor de tămăduire, de viaţă, de mântuire. Ai gustat şi tu, suflete, din acest Izvor?

Longhin, sutaşul are azi o capelă în Biserica Sfântului Mormânt.

Părintele Iosif Trifa
din volumul “Pe urmele Mântuitorului“

Carmen Ciripoiu - Sfântul mucenic Longhin sutaşul, iubitorul de nevoinţe

Nici aici, pe Pământ, și nici în Ceruri, nimic nu se întâmplă fără îngăduința lui Dumnezeu. Și nici Sfântul mucenic Longhin, sutașul nu ar fi străpuns coasta Mântuitorului său dacă aceasta nu ar fi fost voința Celui de Sus. Pentru că atunci a fost momentul când un centurion din armata romană, căruia i se ordonase împlinirea Răstignirii lui Iisus Hristos, a fost încredințat de adevărul dumnezeirii și Învierii Mântuitorului. Pentru dragostea sa fără margini pentru Domnul, Sfântul mucenic Longhin, sutașul este sărbătorit an de an la 16 octombrie.

Păzitorul Mormântului Domnului

Pocăința este schimbarea vieții, părăsirea omului de dinainte de îndumnezeire, cu toate relele lui obiceiuri și întoarcerea spre Dumnezeu. Pocăința înseamnă redescoperirea adevărului, a păcii, liniștii, bunătății și blândeții. Dar până ca mucenicul Longhin, sutașul să înțeleagă aceste lucruri a trebuit să-și ducă crucea. Asemenea lui Iisus.

Ostaș de nădejde al armatei romane, acestuia i-a fost încredințat de însuși Pilat din Pont, procuratorul Palestinei, comanda convoiului, păstrarea ordinii și ducerea la bun sfârșit a pedepsei Mântuitorului și ulterior, păzirea Mormântului acestuia cu soldații din garnizoana sa.

Dar Longhin era un om cinstit, cu suflet bun și milos. Tocmai de aceea, când Iisus nu a mai putut susține greutatea crucii, el a fost cel care i-a poruncit lui Simon din Cirene „să-I ducă crucea”. Nu putea să-L vadă pe Domnul tuturor atât de chinuit. Îi era prea greu, dar nu putea să crâcnească în fața răilor. Și-ar fi semnat singur sentința. Deși inima lui a plâns când a văzut cum pe Cel bun și blând cei răi L-au

prigonit și L-au condamnat, L-au încununat cu spini și L-au batjocorit. Și, totuși, Longhin însuși, pentru că a primit poruncă, L-a străpuns pe El în coastă cu sulița.

După ce Iisus a plecat la Domnul Său și liniștea cea de pe urmă s-a așternut, iar soarele s-a învăluit în întuneric, Pământul s-a frământat și pietrele s-au despicat deschizând lăcașurile morților, Longhin n-a mai rezistat și a murmurat către ostașii înfricoșați: „Cu adevărat, Fiul lui Dumnezeu a fost Acesta”.

După trei zile, când lumina cea adevărată s-a arătat, iar îngerul a prăvălit piatra de pe mormânt, oștenii au fost orbiți și au căzut cu frunțile în pulbere. Atunci a fost momentul când Longhin sutașul a crezut cu desăvârșire în Domnul. Și odată cu el au văzut lumina cea adevărată și alți doi ostași care s-au făcut propovăduitori ai Învierii lui Iisus și i-au mărturisit lui Pilat tot adevărul.

A refuzat arginții

Speriați de cele auzite, arhiereii au făcut atunci sfat cu bătrânii și le-au dat ostașilor mulți arginți ca să tăinuiască Învierea Domnului, ordonându-le să spună că „ucenicii Lui L-au furat noaptea, pe când noi dormeam”.

Longhin însă a refuzat cu desăvârşire bogăția pământeană, continuând să mărturisească minunea. Şi-a lăsat dregătoria, haina şi brâul cel ostăşesc, i-a luat cu el pe cei doi prieteni care aveau aceeaşi râvnă pentru Hristos și s-au îndepărtat de cei răi, cu credinţa în adevăratul Dumnezeu.

La scurt timp, au primit botezul de la Sfinţii apostoli, apoi au părăsit Ierusalimul şi au ajuns în Cappadocia, unde Longhin a fost propovăduitor şi apostol al lui Hristos şi i-a întors pe mulţi din rătăcire.

Pus într-o asemenea situație pe care n-o estimase, Pilat și-a revărsat asupra sutașului toată mânia și ura. Ba mai mult, ca să le grăbească sfârșitul lui Longhin și ai celor doi mucenici, Pilat, îndemnat de arhierei, i-a adus la cunoștința împăratului Tiberiu că cei trei au părăsit serviciul militar și propovăduiesc alt împărat. Fără nici un fel de judecată, împăratul i-a considerat pe loc trădători și dușmani ai Cezarului.

Dar în loc ca sufletul lui Longhin să fie cuprins de durere, acesta a fost mai fericit ca niciodată. Urma să-L întâlnească pe Domnul...

Când soldații trimiși de Pilat au venit să le curme zilele lui și bunilor săi prieteni, Longhin s-a îmbrăcat în haină albă de îngropăciune, le-a arătat acestora un deal din

apropiere unde urmau să fie îngropaţi, iar pe soldaţi i-a uimit cu impresionantele cuvinte: „Iată, l-aveţi pe Longhin, iată i-aveţi şi pe cei doi prieteni ai lui, pentru că eu sunt Longhin pe care îl căutaţi, iar aceştia doi sunt prietenii mei, care împreună cu mine au văzut Învierea lui Hristos şi au crezut. Deci, faceţi-ne nouă aşa precum aveţi poruncă de la cei care v-au trimis pe voi. (…) Nu puteţi să-mi răsplătiţi mai bine pentru dragostea mea către voi decât dacă mă veţi trimite degrabă la Domnul meu, pe care de mult doresc să-L văd”.

La data de 16 octombrie se face și pomenirea celor doi sfinți mucenici care au murit împreună cu Sfântul Longhin, dar și a Sfântului cuvios Mal

Sfintele Moaşte făcătoare de minuni ale Sfântului prea cuvios Longhin odihnesc în Peştera Sfântului Teodosie

Capul său, ascuns printre gunoaie

Impresionați de infinita dragoste a lui Longhin, sutașul pentru Iisus, după ce i-au omorât pe cei trei, soldații au luat cu ei capul mucenicului, pentru a i-l arăta lui Pilat, dar l-au ascuns într-un loc plin de gunoaie.

Doar Domnul, cel care păzește toate oasele plăcuților Săi, a avut grijă şi de capul întreg al Sfântului Longhin, și când a venit momentul să-L prea mărească pe robul Său înaintea oamenilor, precum îl prea mărise în Cer înaintea îngerilor, a mai făcut o minune printr-o simplă femeie oarbă din Cappadocia, care nu găsise tămăduire la nici un medic din Ierusalim, singura sa lumină fiind doar copilul pe care îl avea. Dar Dumnezeu i-a dat acesteia cea mai grea încercare să-i vadă dragostea pentru El: micuțul a trecut și el în neființă. Durerea mamei nu avea margini, însă Longhin i-a apărut în vis și a îndemnat-o să caute capul lui în mormântul de gunoi. Iar în momentul în care l-a găsit, s-a făcut voia Domnului: femeia și-a recăpătat vederea! Într-un singur mod aceasta putea să mulțumească pentru acest dar: a pus capul Sfântului și trupul fiului ei într-o raclă și s-a întors în Cappadocia, unde a zidit o biserică în cinstea Sfântului mucenic Longhin, marele iubitor al lui Iisus.

Sursa: www.taifasuri.ro

Romanul „Longhin sutaşul“

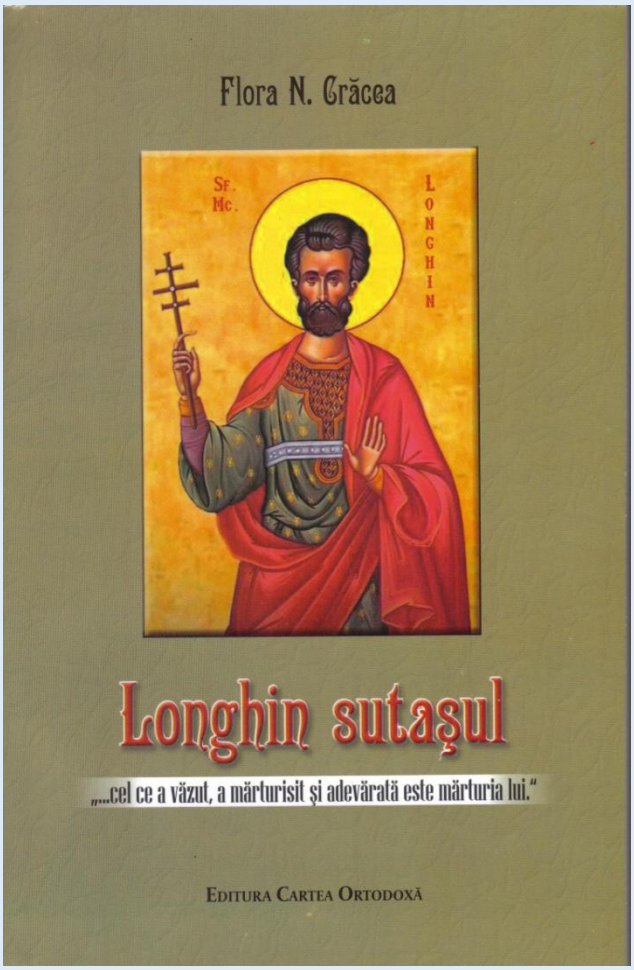

Autobiografie

M-am născut la Plevna - Bulgaria, la 14 mai 1914, unde familia părinţilor mei, ca şi mulţi alţi aromâni, s-au stabilit, după ce legendara aşezare aromânească Mulovişte a fost distrusă de obuzele primului război mondial şi evacuată sută la sută. Din povestirile bunicii mele, iarna la gura sobei, am reţinut că tatăl ei, adică străbunicul meu dinspre tată, a luat parte la luptele de la Plevna (1877-1878) cot la cot cu ostaşii români. Poate atunci, nu ştiu, toţi bărbaţii din neamul nostru căpătaseră cetăţenie română pe care au păstrat-o toată viaţa (în arhivele familiei am găsit acte doveditoare; nu am găsit însă acte când au fost împroprietăriţi, căci, vag îmi amintesc, casa unde m-am născut eu şi surorile mele era proprietate privată). Copiii cu care ne jucam, spre lauda noului stat bulgar, erau crescuţi în spirit patriotic, se băteau în piept şi se mândreau cu numele eroilor lor, iar pe noi, care vorbeam altă limbă, ne socoteau ca pe nişte intruşi. Unii ne porecleau pripăşiţi -

pripas. Aşa se explică sentimentul precoce de inferioritate care m-a dominat la o vârstă când nu începusem încă şcoala.

Vârsta de şapte ani m-a găsit la Sofia, unde familia mea şi alte familii înrudite s-au mutat şi s-au stabilit pentru mulţi ani. Mama povestea că eram încă la vârsta preşcolară când plângeam adesea pe genunchii ei şi o întrebam: „Mamă, de ce toţi copiii cu care mă joc au o Patrie şi eu nu am?“ Ea suferea că nu poate să-mi răspundă, iar eu simţeam că e întristată, o îmbrăţişam şi renunţam la răspuns.

Într-o duminică, m-a îmbrăcat curat, m-a luat de mână şi în loc să mă ducă, ca de obicei, la biserică, m-a dus la Muzeul Militar din oraş. Pentru mintea mea de atunci era tot un fel de biserică, după multele fotografii şi statui. Mai ales cele trei statui în clopote de sticlă (mărime naturală) ale şefilor armatelor - otomane, ruse şi române - care luptaseră aici la Plevna în 1877-1878 (Nicolae, fratele ţarului, Osman Paşa şi Generalul Cerchez). Aş fi rămas mai mult să admir uniformele de epocă dacă mâna mamei nu m-ar fi tras peste prag şi n-am fi intrat în curtea din spatele clădirii mausoleului. Ba, îmi aduc aminte că paşii noştri făceau să scârţâie pietrişul pe care călcam. O urmam tăcut pe mama în curtea enormă, dar, pe măsură ce înaintam, paşii îmi deveneau mai şovăielnici, căci în fundul curţii, unde ne îndreptam, se desluşeau trei grămezi în formă de piramidă făcute din cranii de om.

Mâna mamei însă mă ţinea ferm şi când am fost la un metru de piramide m-a oprit şi mi-a zis: „Tu zici că ştii literele, şi latine şi chirilice, citeşte ce scrie pe tăbliţă“. M-am apropiat tremurând şi am silabisit: „Ostaşi români căzuţi în luptele din 1877-1878 - Plevna“. Mama puse mâna pe umărul meu şi rosti: „Aceşti soldaţi au murit ca tu să ai o Patrie!“ Mi-aduc aminte că m-am prins de tăbliţă şi am zis: „Acum nu mai îmi este frică de voi, dragilor“. Poate atunci a încolţit în sufletul meu promisiunea pe care nu m-am învrednicit să o ţin, să organizăm odată un pelerinaj la Plevna şi să aducem, dacă mai sunt acolo, în ţară, oasele ostaşilor, să se odihnească în pământul pentru care au murit.

Multe familii care se stabiliseră la Plevna s-au strămutat la Sofia. Aici am început şcoala română primară şi am avut noroc de un director care, pot să spun, a fost un al doilea apostol Mărgărit al românismului. Într-o casă bizară, ca broasca ţestoasă, cu patru clase în jurul unei săli spaţioase, noi, copiii macedonenilor răzleţiţi, am învăţat să iubim România, cântând: „Românaşului îi place, sus la munte la izvor“. Am înţeles că ceea ce ne înrudeşte cu fraţii noştri de dincolo de Dunăre este, în primul rând, nostalgia, dorul munţilor şi al pădurilor.

În 1925 am fost martori la un însemnat eveniment, sfinţirea bisericii ridicată prin grija Statului Român şi a coloniei române, pe locul donat de arhitectul Naum Torbu. A venit şi o delegaţie a Societăţii macedo-românilor în frunte cu Vanghele Ceamba, rudă cu noi şi mitropolitul Visarion Puiu care a ţinut un discurs ce se păstrează cu sfinţenie în arhive. Tot atunci a început demolarea clădirii ca broasca ţestoasă în care funcţiona cursul primar şi care data de pe timpul Imperiului Otoman şi au început lucrările pentru viitorul Liceu român, dotat cu toate accesoriile unui liceu model: sală de spectacole, internat, cabinet medical, etc. Un an, cursul inferior a funcţionat chinuit prin diferite case particulare.

Construirea Liceului Român din Sofia a durat şi părinţii m-au înscris la un Colegiu francez cu călugăriţe. Era un vis al mamei să învăţ limbi străine dar nu ştia ce prozelitism făceau călugăriţele din clasa noastră de treizeci de fete: cinci au trecut la catolicism şi una, evreica Rebeca Levi s-a şi călugărit. Totuşi, despre noi, cele ce nu ne-am lăsat ademenite, nu pot să spun că am fost persecutate. Profesoara de literatură, Soeur Marie Bruno, dimpotrivă, a avut faţă de mine o simpatie şi ocrotire specială, care m-a făcut candidată la o bursă la Sorbona, la Paris.
La bacalaureat, le-a şoptit comisiei (franceză şi bulgară) să recit o poezie proprie. Am recitat poemul „Vulturul cu aripa frântă“ (L'aigle à l'aile rompue) - era Napoleon la prima înfrângere - care le-a mers la inimă francezilor. Cu această ocazie am văzut Parisul, Sorbona şi pe Cioran (1937-1938). Dar a început al doilea război mondial şi a trebuit să mă întorc la Sofia unde m-am înscris tot la Litere şi Filozofie.

Profesorul Dimitri Mihalcev m-a solicitat să traduc din româneşte, şi am tradus, volumul „Antinomiile credinţei“ al profesorului Mircea Florian care avusese mare succes la un Congres la Paris. Când am terminat facultatea nu am avut dreptul să mă înscriu la cursurile de Pedagogie, fiind paşaportar română. Dar, în schimb, am fost angajată la Ambasada română (Secţia culturală) de unde am demisionat căsătorindu-mă cu un mare idealist român, Nicu Crăcea (la 2 iulie 1944) apoi, după ce am stat la Florenţa - Italia, în martie 1947 ne-am stabilit în ţară, am călcat pe pământul mult râvnit. A fost o epocă zbuciumată la care am luat şi noi parte.

La un an după venirea noastră din exil - Germania şi apoi Italia, s-au făcut arestările masive din 14 mai 1948. Cinci ani soţul meu a stat în închisoare, iar eu, cu alte soţii şi mame, cinci ani la porţile închisorilor. N-am putut să dăm nici un pachet, n-am primit nici o veste de la ei. După cinci ani, am cunoscut emoţiile învierii dintre morţi descrise de Nicu Crăcea în amintirile sale. În dialog cu conştiinţa sa, în celulă, luase hotărârea să se preoţească, având şi Teologia, în afară de Drept. Eu am ales din lista satelor pe cel din munţi, după atavica chemare ce o

aveam în sânge. A fost o revelaţie, descrisă de mine în volumul „Nuvele“ şi consacrată („Vraja pădurii“) satului Pietriceaua. Ne-au răsplătit cu prisosinţă cu dragostea lor şi cu rândurile mai mult decât elogioase din monografia „Satul meu“ de Florin Şincă. Dacă n-ar fi fost cei câţiva ani între prima lui detenţie şi a doua (1958-1964) n-ar fi existat a doua înviere.

Refăcut oarecum fizic, când la Aiud a început cea mai diabolică tortură - reeducarea, Nicu Crăcea a fost printre puţinii care nu au aderat, făcând incredibila grevă a foamei 14 zile. Eu, afară, deşi nu primeam de la cei închişi nici o veste, ieşeam dintr-o biserică şi intram într-alta. Şi, pot spune că Patria, pentru mine, a fost, zece ani la porţile închisorilor şi la uşile bisericilor. Dar n-am cârtit. Prin soţul meu, alături de el, s-a ostoit marea mea sete de a avea o Patrie. Binecuvântat pământ valah! Rămasă în casa parohială din satul în care ne mutasem, până la urmă, a trebuit să-mi iau un serviciu. La Fabrica de utilaj unde m-a repartizat Oficiul de plasare am făcut figură onorabilă, vizitând toate secţiile de unde mâncam pâine, ceea ce mi-a prins bine când am declarat securistului care ne supraveghea şi care mi-a spus: „Doamna Crăcea, să ştiţi că soţul dumneavoastră va veni curând acasă; n-are decât să semneze o declaraţie şi îi dă drumul“. Iar eu i-am răspuns: „Dacă aceasta este condiţia şi el semnează, pe mine nu mă găseşte acasă“. Faţă de eroismul soţului meu, cunoscut de mulţi, este singura bravură cu care mă pot lăuda. Astfel eu am avut multe dovezi că suferinţele noastre nu le datorăm poporului român, ci Armatei Roşii prezentă în toată ţara.

Părinteşte m-a primit domnul profesor Mircea Florian care fusese înştiinţat că „Antinomiile credinţei“ a fost tradusă de mine. M-a sfătuit să echivalez diploma de licenţă, ceea ce am şi făcut (1947) şi m-a înscris la doctorat la Filozofie. Un interviu cu Petre Ţuţea mi s-a publicat în revista „Europa“.

Institutul Pedagogic din Zalomit, 12, a găzduit Cenaclul „Noi convorbiri literare“, la care, un public ales m-a onorat cu prezenţa sa, drept care, aduc pe această cale directorului Bibliotecii, doamna Anca, întârziate mulţumiri. Ideea învierii şi puterea credinţei şi a rugăciunii mi-au revenit când, în 1964, a venit a doua oară acasă soţul meu.

Cine nu crede în învierea Domnului, nu este creştin, auzeam din cărţile sfinte. Aşa s-a născut romanul „Longhin sutaşul“. Longhin era cel mai periculos martor şi trebuia să moară. După revoluţia din 1989 am publicat volumul de „Nuvele“ (1995) şi câteva articole în „Puncte Cardinale“. Am fost primită ca membru al Asociaţiei Scriitorilor din România.

În anul 2000 generoasa inimă a lui Nicu Crăcea, fiu al Teleormanului, a încetat să mai bată. A trăit ca un erou şi a murit ca un sfânt. Deşi pentru mine s-a prăbuşit un univers, pentru mine nu a murit. Cât voi trăi eu, trăieşte şi el.

Flora N. Crăcea

Wikipedia - Longinus

Statue de Saint Longin par Gian Lorenzo Bernini - Basilique St-Pierre - Vatican

Sfântul Longinus este numele dat soldatului roman care l-a străpuns în partea dreaptă a corpului cu o lance pe Iisus în timp ce se afla pe cruce. Legenda spune că după aceea soldatul l-a recunoscut pe Iisus ca fiind fiul lui Dumnezeu, căindu-se pentru păcatele sale și devenind creștin. El este venerat ca sfânt în Biserica Catolică și în Biserica Ortodoxă, dar și în alte comunități creștine.

Originea lui Longinus

Numele soldatului roman era necunoscut, dar în perioada medievală i s-a spus Longinus (latinizat din grecescul lonche (λόγχη), ce înseamnă lance). Se crede că s-a născut în orașul Lanciano, din Italia.

Legenda convertirii lui la creștinism are mai multe variante. O prima variantă spune că Longinus ar fi fost un soldat orb, iar când a înfipt lancea în coasta lui Iisus, câteva picături de sânge i-au căzut pe ochi, dându-i în mod miraculos vederea. Atunci, Longinus l-a recunoscut pe Iisus ca Fiu al lui Dumnezeu.

O altă variantă spune că după ce l-a înjunghiat pe Iisus, văzând că după ce a murit pământul s-a cutremurat și catapeteasma Templului din Ierusalim s-a rupt în două, și-a dat seama că este Fiul lui Dumnezeu și s-a convertit la creștinism.

Moartea lui Longinus este necunoscută, dar conform unor surse grecești ar fi fost martirizat la Gabala, în Cappadocia. Legenda spune că prin secolul al XIII-lea, moaștele sale au fost duse în Europa, unde au fost împărțite mai multor biserici din Roma, Praga și Sardinia.

În prezent, Longinus este venerat ca sfânt și martir în Biserica Catolică (pe 15 martie), în Biserica Ortodoxă (pe 16 octombrie) și în Biserica Apostolică Armeană (pe 22 octombrie).

Reprezentare cea mai cunoscuă a sfântului se află în Bazilica Sfântul Petru din Roma, fiind o statuie realizată de sculptorul Bernini.

Paraclisele din jurul Sfântului Mormânt - Paraclisul sutaşului Longhin

În partea de răsărit a Bisericii Învierii, între Paraclisul Închisorii lui Iisus şi Golgota, se afla Paraclisul Sfântului Longhin, sutaşul care a împuns cu suliţa coasta lui Iisus. "Unul din ostaşi cu suliţa a împuns coasta Lui şi îndată a ieşit sânge şi apă. Şi cel ce a văzut a mărturisit şi mărturia lui e adevărată; şi acela ştie că spune adevărul, ca şi voi să credeţi" (Ioan 19, 34-35).

"Iisus, strigând iarăşi cu glas mare, Şi-a dat duhul. Şi iată, catapeteasma templului s-a sfâşiat în două de sus până jos, şi pământul s-a cutremurat şi pietrele s-au despicat; mormintele s-au deschis şi multe trupuri ale sfinţilor adormiţi s-au sculat. Şi ieşind din morminte, după învierea Lui, au intrat în cetatea sfântă şi s-au arătat multora. Iar sutaşul şi cei ce împreună cu el păzeau pe Iisus, văzând cutremurul şi cele întâmplate, s-au înfricoşat foarte, zicând: Cu adevărat, Fiul lui Dumnezeu era Acesta! (Matei 27, 50-54).

În acest loc se crede că ar fi fost omorât sutaşul Longhin, după ce a mărturisit că Iisus este Fiul lui Dumnezeu.

Se ştie, însă, că locul muceniciei sale este în Capadocia. Acolo i-a fost tăiat capul, care, mai apoi, a fost adus în Ierusalim, spre a fi încredinţat Pilat de moartea aceluia.

Astfel, paraclisul închinat Sfântului Longhin se poate să marcheze locul plin de gunoaie în care a fost aruncat cinstitul său cap, de către ostaşii lui Pilat, mai înainte de a fi descoperit în chip minunat de o femeie credincioasă.

Η ΣΑΥΡΩ
ΤΟ ΧΡΙΣΤΟ
ΙΝ
ΒΙ
© doxologia.ro

Icoane

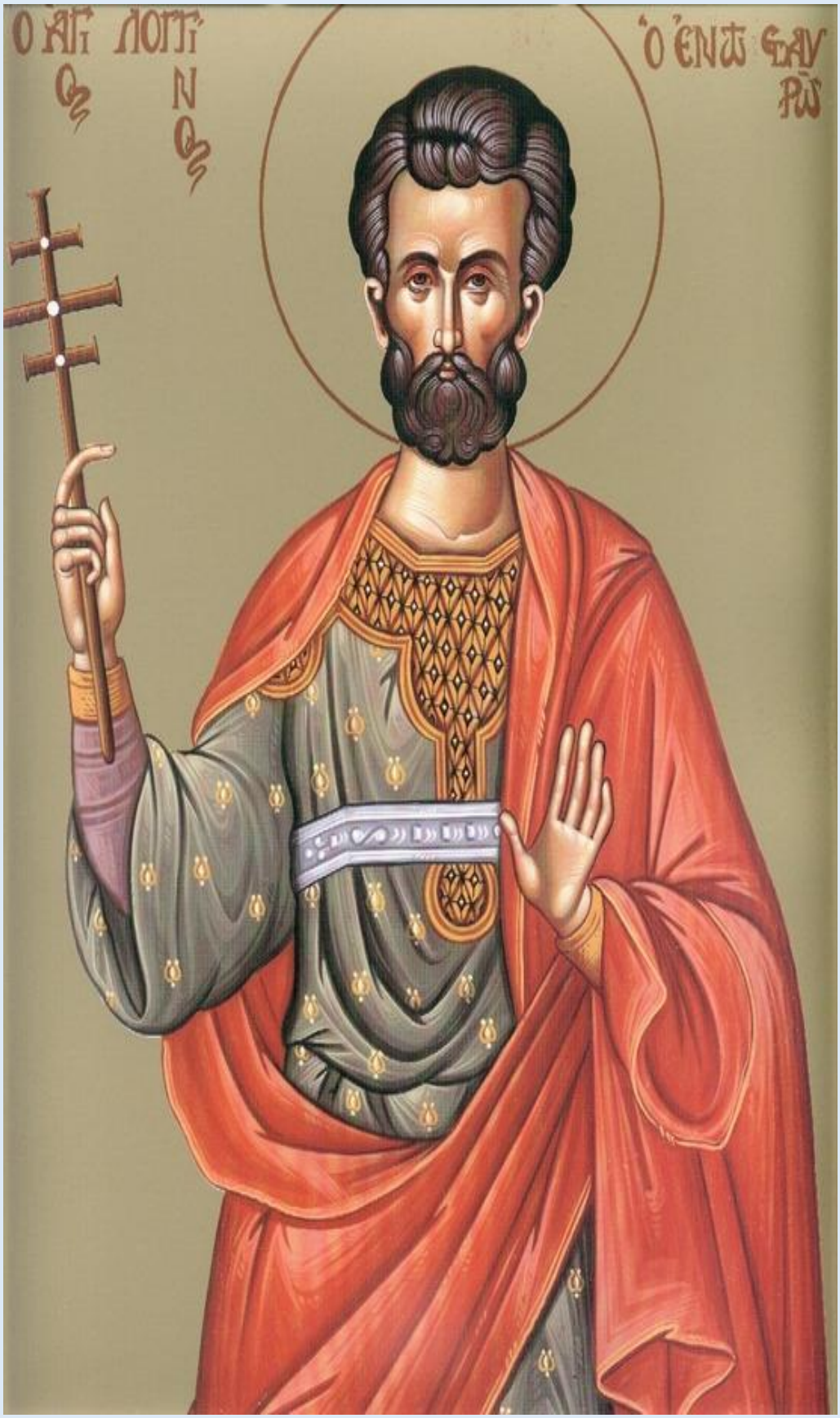

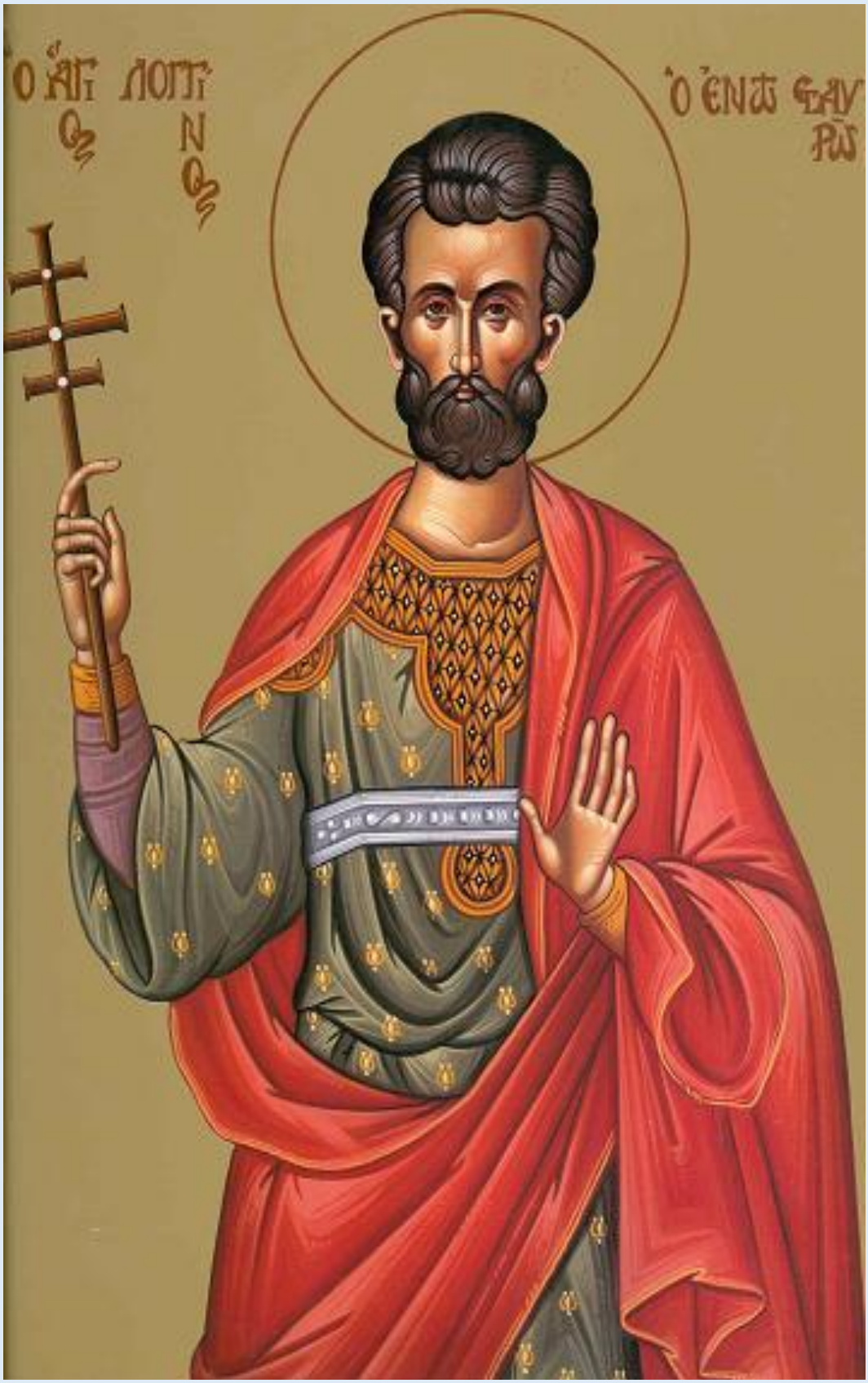

Ο ΑΓΙΟΣ ΛΟΓΓΙΝΟΣ Ο ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΣ 16 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

16 octombrie

SF. MC.
LONGHIN
SUTAȘUL
16 octombrie

Ὁ ἅγιος
Λογγῖνος
ὁ ἑκατόνταρχος

SAINT LONGINUS THE CENTURION

СВ МЧ ЛОГГІЙ СО́ТНІК

Frescoe of Longinus in Basilica of St Peter and St Paul (Vyšehrad, Prague).

S Longinus.

statua di san Longino Martire nella Basilica di San Pietro in Vaticano

Ο ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
Ο ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΛΟΓΓΙΝΟΣ

Sf. Mc.
Longhin Sutașul

DOXOLOGIA

SF. MC.
LONGHIN SUTAȘUL

Troparul Sfântului Mucenic Longhin Sutaşul

16 Octombrie - Glasul 4

Mucenicul Tău, Doamne, Longhin, întru nevoința sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având puterea Ta, pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Troparul Sfântului Mucenic Longhin Sutaşul

16 Octombrie - Glasul 4

Mucenicul Tău, Doamne, Longhin, întru nevoința sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având puterea Ta, pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.